

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
97/C 212/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (της 13ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-233/94: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης υποστηριζόμενων από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Οδηγία περί των συστημάτων εγγυήσεως των καταθέσεων — Νομική βάση — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Αρχή της επικουρικότητας — Αναλογικότητα — Προστασία του καταναλωτή — Έλεγχος εκ μέρους του κράτους μέλους καταγωγής)	1
97/C 212/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-69/94: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Γάλα — Καθεστώς συμπληρωματικής εισφοράς — Λεπτομέρειες εφαρμογής — Απόφαση 93/673/EK — Αρμοδιότητα της Επιτροπής)	1
97/C 212/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-299/95 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Friedrich Kremzow κατά Republik Österreich, παρισταμένου του Wilfried Weh (Άρθρο 164 της συνθήκης EK — Ευρωπαϊκή σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου — Στέρηση ελευθερίας — Δικαίωμα του δικάζεσθαι αργότερα — Συνέπειες αποφάσεως του ευρωπαϊκού δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων)	2
97/C 212/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-300/95: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7 στοιχείο ε) της οδηγίας 85/374/EOK — Μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο — Απαλλαγή από την ευθύνη για τα ελαττωματικά προϊόντα — Επίπεδο των επιστημονικών και τεχνικών γνώσεων)	2
97/C 212/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-329/95 (αίτηση του Länsrätten i Stockholms län, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Διοικητική διαδικασία κινηθείσα από τη VAG Sverige AB (Ταξινόμηση των οχημάτων — Εθνικό πιστοποιητικό περί των εκπομπών καυσαερίων από τα αυτοκίνητα — Συμβατό προς την οδηγία 70/156/EOK)	3

97/C 212/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-386/95 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Süleyman Eker κατά Land Baden-Württemberg (Συμφωνία συνδέσεως ΕΟΚ/Τουρκίας — Απόφαση του συμβουλίου συνδέσεως — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Ανανέωση αδειάς διαμονής ύστερα από ένα έτος νόμιμης απασχολήσεως — Διαδοχική απασχόληση σε δύο εργοδότες)	3
97/C 212/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-400/95 (αίτηση του Sø- og Handelsretten για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, ενεργούσα για λογαριασμό της Helle Elisabeth Larsson, κατά Dansk Handel & Service, ενεργούσας για λογαριασμό της Føtex Supermarked A/S (Ίση μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών — Οδηγία 76/207/ΕΟΚ — Προϋποθέσεις απολύσεως — Απουσία λόγω ασθένειας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό — Απουσία κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και μετά τον τοκετό)	4
97/C 212/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-26/96 (αίτηση του Finanzgericht Hamburg για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Rotex-chemie International Handels GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Hamburg-Waltershof (Ντάμπινγκ — Υπερμαγνακικό κάλιο — Χώρα αναφοράς)	4
97/C 212/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-63/96 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Finanzamt Bergisch Gladbach κατά Werner Skripalle, στην οποία παρεμβαίνουν είναι το Bundesministerium der Finanzen (Φορολογικές διατάξεις — Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Βάση επιβολής του φόρου — Προσωπικές σχέσεις, μεταξύ του παρέχοντος τις υπηρεσίες και του λήπτη αυτών)	5
97/C 212/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-93/96 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) κατά Fazenda Pública (Δασμός αντιντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 738/92 του Συμβουλίου — Τιμή «ελεύθερο στα σύνορα» — Προσαύξηση σε περίπτωση χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής)	5
97/C 212/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-282/96 και C-283/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς των οδηγιών 91/157/ΕΟΚ και 93/86/ΕΟΚ στο εσωτερικό δίκαιο)	6
97/C 212/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-311/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 93/38/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)	6
97/C 212/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-312/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 93/36/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)	7
97/C 212/14	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-313/96, C-356/96 και C-358/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου (Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών 91/410/ΕΟΚ, 93/21/ΕΟΚ και 93/90/ΕΟΚ)	7

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 212/15	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση C-357/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 94/15/EK — Παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)	8
97/C 212/16	Υπόθεση C-154/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 1997	8
97/C 212/17	Υπόθεση C-156/97: Αγωγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Van Balkom Non-Ferro Scheiding BV, που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 1997	9
97/C 212/18	Υπόθεση C-159/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1996 το Corte Suprema di Cassazione στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς μεταξύ Società Trasporti Castelletti Spedizioni Internazionali SpA και Hugo Trumphy SpA	9
97/C 212/19	Υπόθεση C-161/97 P: Αίτηση αναίρεσης που άσκησε στις 25 Απριλίου 1997 η Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα), της 25ης Φεβρουαρίου 1997, στις συνεδिकाσθείσες υποθέσεις T-149/94 και T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	10
97/C 212/20	Υπόθεση C-163/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997	12
97/C 212/21	Υπόθεση C-164/97: Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997	12
97/C 212/22	Υπόθεση C-165/97: Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997	13
97/C 212/23	Υπόθεση C-166/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997	13
97/C 212/24	Υπόθεση C-178/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal du Travail de Bruxelles με απόφαση της 21ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση Barry Bank κ.λπ. κατά Théâtre royal de la Monnaie	14
97/C 212/25	Υπόθεση C-181/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 7ης Μαΐου 1997 στο πλαίσιο της υποθέσεως A. J. van der Kooy κατά Staatssecretaris van Financiën	15
97/C 212/26	Υπόθεση C-182/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Brescia — τρίτο πολιτικό τμήμα — με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1996 στην υπόθεση Società Palazzo Piacentini Srl κατά Amministrazione Finanziaria dello Stato ..	15
97/C 212/27	Υπόθεση C-184/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 9 Μαΐου 1997	15
97/C 212/28	Υπόθεση C-185/97: Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Employment Appeal Tribunal με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 1996 στην υπόθεση B. J. Coote κατά Granada Hospitality Ltd	16

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 212/29	Υπόθεση C-186/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 15 Μαΐου 1997	16
97/C 212/30	Υπόθεση C-187/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με διάταξη της 11ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση WINGAS GmbH (πρώην Wintershall Gas GmbH) κατά Δήμου Detmold	17
97/C 212/31	Υπόθεση C-188/97 P: Αίτηση αναιρέσεως του L. B. Rasmussen που υποβλήθηκε στις 15 Μαΐου 1997 κατά της αποφάσεως της 18ης Μαρτίου 1997, την οποία εξέδωσε το πέμπτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-35/96, L. B. Rasmussen κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	17
97/C 212/32	Υπόθεση C-189/97: Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 16 Μαΐου 1997	18
97/C 212/33	Υπόθεση C-191/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal de première instance de Namur, με απόφαση της 14ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση Christelle Delière κατά ASBL Ligue francophone de judo et disciplines associées, ASBL Ligue belge de judo και François Pacquee	18
97/C 212/34	Υπόθεση C-192/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 16 Μαΐου 1997	19
97/C 212/35	Υποθέσεις C-193/97 και C-194/97: Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal administratif (πρώτο τμήμα) του Λουξεμβούργου με αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1997 στο πλαίσιο των υποθέσεων, αντιστοίχως, Manuel de Castro Freitas και Raymond Escallier κατά υπουργού Μεσαίων Τάξεων και Τουρισμού	19
97/C 212/36	Υπόθεση C-195/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 20 Μαΐου 1997	19
97/C 212/37	Υπόθεση C-196/97 P: Αίτηση αναιρέσεως της Intertronic F. Cornelis GmbH, που ασκήθηκε στις 21 Μαΐου 1997 κατά της διατάξεως της 19ης Φεβρουαρίου 1997, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-117/96, Intertronic F. Cornelis GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	20
97/C 212/38	Υπόθεση C-197/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Liverpool Industrial Tribunal με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση Donna Marie Davies κατά Girobank plc	20
97/C 212/39	Υπόθεση C-198/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 1997	21
97/C 212/40	Υπόθεση C-199/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Royal Court of Jersey, με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997, στην υπόθεση Emidio Marco Rios κατά His Excellency the Lieutenant Governor of Jersey	22
97/C 212/41	Υπόθεση C-201/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997	22

97/C 212/42	Υπόθεση C-202/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 22ας Μαΐου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, στην υπόθεση Fitzwilliam Executive Search Limited, ενεργούσα υπό την επωνυμία Fitzwilliam Technical Services (FTS), κατά της διοικήσεως του Landelijk instituut sociale verzekeringen η οποία διαδέχθηκε τη διοίκηση του Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging	22
97/C 212/43	Υπόθεση C-203/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 27 Μαΐου 1997	23
97/C 212/44	Υπόθεση C-204/97: Προσφυγή της Πορτογαλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Μαΐου 1997	23
97/C 212/45	Υπόθεση C-206/97: Προσφυγή του Βασιλείου της Σουηδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 30 Μαΐου 1997	24
97/C 212/46	Διαγραφή της υποθέσεως C-40/95	25
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
97/C 212/47	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1997	25
97/C 212/48	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-273/94, N κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Καθήκον πίστωσης — Υπόνοια τελέσεως πράξεων που αντιβαίνουν προς την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος — Έντιμη συνεργασία του υπαλλήλου στην έρευνα — Δεν υφίσταται — Πειθαρχική διαδικασία — Ανάκληση)	25
97/C 212/49	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-59/96: Jean-Louis Burgan κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Καθυστέρηση καταρτίσεως της εκθέσεως κρίσεως — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτόν — Υπηρεσιακό πταίσμα — Ζημία)	26
97/C 212/50	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-6/96: Θεμιστοκλής Κονταργύρης κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Υπάλληλοι — Απόρριψη υποψηφιότητας — Άρθρο 19, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου — Άρθρο 45 του ΚΥΚ — Αρμοδιότητα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου να λαμβάνει αποφάσεις περί απορρίψεως υποψηφιότητας και διοικητικής ενστάσεως — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Άρθρα 7 και 27 του ΚΥΚ — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Κατάχρηση εξουσίας)	26
97/C 212/51	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1997 στην υπόθεση T-196/95, H κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Αυτεπάγγελτη συνταξιοδότηση — Συγκρότηση και εργασίας επιτροπής αναπηρίας — Άρθρα 53 και 59 παράγραφος 2, ΚΥΚ — Κοινοποίηση της απόφασεως)	26
97/C 212/52	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-561/93 (92): Tiercé Ladbroke SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Καθορισμός των δικαστικών εξόδων)	27
97/C 212/53	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-175/96, Georges Berthu κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Οικονομική και νομισματική πολιτική — Πρόταση της Επιτροπής — Προσφυγή ακυρώσεως — Αντικατάσταση της ονομασίας Ecu που προβλέπεται στο άρθρο 109 Z της συνθήκης ΕΚ από την ονομασία ευρώ — Προδήλως απαράδεκτο)	27

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 212/54	Υπόθεση T-80/97: Προσφυγή της εταιρείας Starway SA κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	27
97/C 212/55	Υπόθεση T-115/97: Προσφυγή της Eliane De Bruyne κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997	28
97/C 212/56	Υπόθεση T-116/97: Προσφυγή του Eugène Kimman κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997	28
97/C 212/57	Υπόθεση T-128/97: Προσφυγή του Lars Bösche κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 1997	28
97/C 212/58	Υπόθεση T-131/97: Προσφυγή της Carmen Gómez de Enterría κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 1997	29
97/C 212/59	Υπόθεση T-141/97: Προσφυγή του Bernard Yasse κατά της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων που ασκήθηκε στις 29 Απριλίου 1997	30
97/C 212/60	Υπόθεση T-155/97: Προσφυγή των Natural Van Dam AG και Danser Container Line BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Μαΐου 1997	30
97/C 212/61	Υπόθεση T-159/97: Προσφυγή του Luis Manuel Chaves Fonseca Ferrão κατά του γραφείου εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, που ασκήθηκε στις 21 Μαΐου 1997	31
97/C 212/62	Υπόθεση T-163/97: Προσφυγή-αγωγή των Ολλανδικών Αντιλλών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997	31
97/C 212/63	Υπόθεση T-164/97: Προσφυγή των Silvio Busacca κ.πλ. κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου, που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997	32
97/C 212/64	Διαγραφή της υποθέσεως T-99/96	33

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(της 13ης Μαΐου 1997)

στην υπόθεση C-233/94: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποστηριζόμενων από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Οδηγία περί των συστημάτων εγγυήσεως των καταθέσεων — Νομική βάση — Υποχρέωση αιτιολόγησεως — Αρχή της επικουρικότητας — Αναλογικότητα — Προστασία του καταναλωτή — Έλεγχος εκ μέρους του κράτους μέλους καταγωγής)

(97/C 212/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-233/94, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: Bernd Kloeke και Hans-Jörg Niemeyer) κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: Johann Schoo) και Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: Jill Aussant, Klaus Borchers και Jan-Peter Hix), υποστηριζόμενων από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Δημήτριος Γκουλούσης και Ulrich Wölker), με αντικείμενο την ακύρωση της οδηγίας 94/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 1994, περί των συστημάτων εγγυήσεως των καταθέσεων⁽²⁾, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray και L. Sevón, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann (εισηγητή), H. Ragnemalm, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή·
2. καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα·

3. η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 275 της 1. 10. 1994.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 135 της 31. 5. 1994, σ. 5.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-69/94: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Γάλα — Καθεστώς συμπληρωματικής εισφοράς — Λεπτομέρειες εφαρμογής — Απόφαση 93/673/ΕΚ — Αρμοδιότητα της Επιτροπής)

(97/C 212/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-69/94, Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Edwige Belliard και Jean-Louis Falconi) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Gérard Rozet), με αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητήθηκε η ακύρωση της αποφάσεως 93/673/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 1993, περί καθορισμού της κατ' αποκοπήν μείωσης των προκαταβολών κατά τον υπολογισμό των γεωργικών δαπανών σε περίπτωση μη τηρήσεως των διατάξεων των σχετικών με το ετήσιο ερωτηματολόγιο που αφορά την εφαρμογή του καθεστώτος συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτομικών προϊόντων, που θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3950/92 του Συμβουλίου⁽²⁾, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. L. Murray, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου

τιμήματος, Κ. Ν. Κακούρη, Ρ. J. G. Kapteyn, G. Hirsch (εισηγητή) και R. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. Tesaurο, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή
2. καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 103 της 11. 4. 1994.

(²) ΕΕ αριθ. L 310 της 14. 12. 1993, σ. 44.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-299/95 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Friedrich Kremzow κατά Republik Österreich, παρισταμένου του Wilfried Weh (¹)

(Άρθρο 164 της συνθήκης ΕΚ — Ευρωπαϊκή σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου — Στέρηση ελευθερίας — Δικαίωμα του δικάζεσθαι αργότερα — Συνέπειες αποφάσεως του ευρωπαϊκού δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων)

(97/C 212/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-299/95, με αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Friedrich Kremzow και Republik Österreich, παρισταμένου του Wilfried Weh, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 164 της συνθήκης ΕΚ και πολλών διατάξεων της συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 29 Μαΐου 1997, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

το Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προδικαστικώς, δεν μπορεί να παράσχει τα αναγκαία στοιχεία ερμηνείας για την εκτίμηση, εκ μέρους του εθνικού δικαστηρίου, της συμφωνίας μιας εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως με τα θεμελιώδη δικαιώματα τον σεβασμό των οποίων διασφαλίζει, όπως αυτά απορρέουν ειδικότερα από τη σύμβαση για την προάσπιση των

δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, στην περίπτωση που η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση αφορά κατάσταση η οποία, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου.

(¹) ΕΕ αριθ. C 299 της 11. 11. 1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-300/95: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 7 στοιχείο ε) της οδηγίας 85/374/ΕΟΚ — Μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο — Απαλλαγή από την ευθύνη για τα ελαττωματικά προϊόντα — Επίπεδο των επιστημονικών και τεχνικών γνώσεων)

(97/C 212/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-300/95, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Peter Oliver, επικουρούμενος από τον Mark Mildred, solicitor) κατά Ηνωμένου Βασιλείου Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: John E. Collins, επικουρούμενος από τον K. Paul E. Lasok, QC), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, μη λαμβάνοντας όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εφαρμόσει την οδηγία 85/374/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1985, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων (²) των κρατών μελών σε θέματα ευθύνης λόγω ελαττωματικών προϊόντων, ειδικότερα δε του άρθρου 7 στοιχείο ε) αυτής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και τη συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. Tesaurο, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή
2. καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 286 της 28. 10. 1995.

(²) ΕΕ αριθ. L 210 της 7. 8. 1985, σ. 29.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-329/95 (αίτηση του Länsrätten i Stockholms län, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Διοικητική διαδικασία κινηθείσα από τη VAG Sverige AB⁽¹⁾

(Ταξινόμηση των οχημάτων — Εθνικό πιστοποιητικό περι των εκπομπών καυσαερίων από τα αυτοκίνητα — Συμβατό προς την οδηγία 70/156/ΕΟΚ)

(97/C 212/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-329/95, με αντικείμενο αίτηση του Länsrätten i Stockholms län (Σουηδία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας κινηθείσας από τη VAG Sverige AB, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 70/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1970, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν στην έγκριση των οχημάτων με κινητήρα και των ρυμουλκούμενων τους⁽²⁾, και των άρθρων 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. Tesaurο, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε, στις 29 Μαΐου 1997, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

η οδηγία 70/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1970, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν στην έγκριση των οχημάτων με κινητήρα και των ρυμουλκούμενων τους, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/53/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία εξαρτά την ταξινόμηση των οχημάτων με κινητήρα που είναι εφοδιασμένα με ισχύον κοινοτικό πιστοποιητικό συμμορφώσεως από την προσκόμιση εθνικού πιστοποιητικού, το οποίο πιστοποιεί τη συμμόρφωσή τους προς τις εθνικές απαιτήσεις όσον αφορά τις εκπομπές των καυσαερίων από τα αυτοκίνητα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 351 της 30. 12. 1995.

(²) ΕΕ αριθ. ειδ. έκδ. 13/001, σ. 46.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-386/95 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Süleyman Eker κατά Land Baden-Württemberg⁽¹⁾

(Συμφωνία συνδέσεως ΕΟΚ/Τουρκίας — Απόφαση του συμβουλίου συνδέσεως — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Ανανέωση αδείας διαμονής ύστερα από ένα έτος νόμιμης απασχολήσεως — Διαδοχική απασχόληση σε δύο εργοδότες)

(97/C 212/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-386/95, με αντικείμενο αίτηση του Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Süleyman Eker και Land Baden-Württemberg, παρουσία του Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht και του Vertreter des öffentlichen Interesses bei den Gerichten der allgemeinen Verwaltungsgerichtsbarkeit in Baden-Württemberg, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6 παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το συμβούλιο συνδέσεως που θεσπίστηκε με τη συμφωνία συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn, H. Ragnemalm και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 29 Μαΐου 1997, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

το άρθρο 6 παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το συμβούλιο συνδέσεως που συστάθηκε με τη συμφωνία συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι τούτο εξαρτά την παράταση ισχύος της αδείας διαμονής Τούρκων εργαζομένων εντός του κράτους μέλους υποδοχής από την άσκηση αδιαλείπτως επί ένα έτος νόμιμης εργασίας στην υπηρεσία ενός και του αυτού εργοδότη.

(¹) ΕΕ αριθ. C 31 της 3. 2. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-400/95 (αίτηση του Sø- og Handelsretten για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, ενεργούσα για λογαριασμό της Helle Elisabeth Larsson, κατά Dansk Handel & Service, ενεργούσας για λογαριασμό της Føtex Supermarked A/S⁽¹⁾

(*Ίση μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών — Οδηγία 76/207/ΕΟΚ — Προϋποθέσεις απολύσεως — Απουσία λόγω ασθενείας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό — Απουσία κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και μετά τον τοκετό*)

(97/C 212/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-400/95, με αντικείμενο αίτηση του Sø- og Handelsretten (Δανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, ενεργούσας για λογαριασμό της Helle Elisabeth Larsson, και Dansk Handel & Service, ενεργούσας για λογαριασμό της Føtex Supermarked A/S, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5 παράγραφος 1 και 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας⁽²⁾, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), G. Hirsch και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του εθνικού δικαίου που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 2 παράγραφος 3 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, οι διατάξεις του άρθρου 5 παράγραφος 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ δεν αντιτίθενται στις απολύσεις που αποτελούν τη συνέπεια απονοιών λόγω ασθενείας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό, έστω και αν η ασθένεια αυτή εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και συνεχίστηκε κατά και μετά την άδεια μητρότητας.

(¹) ΕΕ αριθ. C 46 της 17. 2. 1996.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-26/96 (αίτηση του Finanzgericht Hamburg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Rotexchemie International Handels GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Hamburg-Waltershof⁽¹⁾

(*Ντάμπινγκ — Υπερμαγγανικό κάλιο — Χώρα αναφοράς*)

(97/C 212/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-26/96, με αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Hamburg (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Rotexchemie International Handels GmbH & Co. και Hauptzollamt Hamburg-Waltershof, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1531/88 του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 1988, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές υπερμαγγανικού καλίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές αυτές⁽²⁾, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, L. Sevón, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

από την εξέταση του υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1531/88 του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 1988, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές υπερμαγγανικού καλίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές αυτές.

(¹) ΕΕ αριθ. C 77 της 16. 3. 1996.

(²) ΕΕ αριθ. L 138 της 3. 6. 1988, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-63/96 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Finanzamt Bergisch Gladbach κατά Werner Skripalle, στην οποία παρεμβαίνουν είναι το Bundesministerium der Finanzen⁽¹⁾

(Φορολογικές διατάξεις — Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Βάση επιβολής του φόρου — Προσωπικές σχέσεις, μεταξύ του παρέχοντος τις υπηρεσίες και του λήπτη αυτών)

(97/C 212/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-63/96, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Finanzamt Bergisch Gladbach και Werner Skripalle, στην οποία παρεμβαίνουν είναι το Bundesministerium der Finanzen, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽²⁾, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, L. Sevón, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και P. Jann (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

η χορηγηθείσα από το Συμβούλιο εξουσιοδότηση λήψεως ειδικού μέτρου παρεκκλίνοντος από τις διατάξεις της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, κατά το οποίο, προκειμένου να αποτραπούν ορισμένες περιπτώσεις φοροδιαφυγής ή φοροαποφυγής, σε περίπτωση παροχής υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας μεταξύ οικείων ή συγγενικών προσώπων ως κατώτατη βάση επιβολής του φόρου πρέπει να λαμβάνονται τα έξοδα κατά την έννοια του άρθρου 11 σημείο Α παράγραφος 1 στοιχείο γ) της έκτης οδηγίας, δεν καλύπτεται από το άρθρο 27 της οδηγίας αυτής, οσάκις η συμφωνηθείσα αντιπαροχή είναι σύμφωνη προς τα κρατούντα στην αγορά, αλλά κατώτερη από την κατώτατη βάση επιβολής του φόρου.

(1) ΕΕ αριθ. C 133 της 4. 5. 1996.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-93/96 (αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) κατά Fazenda Pública⁽¹⁾

(Δασμός αντιντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 738/92 του Συμβουλίου — Τιμή «ελεύθερο στα σύνορα» — Προσαύξηση σε περίπτωση χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής)

(97/C 212/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-93/96, με αντικείμενο αίτηση του Supremo Tribunal Administrativo (Πορτογαλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) και Fazenda Pública, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 1 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας⁽²⁾, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

η προσαύξηση που προβλέπει το άρθρο 1 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας, πρέπει να επιβάλλεται σε κάθε περίπτωση κατά την οποία η πληρωμή των εισαγομένων εμπορευμάτων συνομολογείται ότι θα γίνει μετά την 30ή ημέρα από την άφιξη τους στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, έστω και αν η ποσοστιαία διαφορά μεταξύ του τμήματος σε περίπτωση χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής και του τμήματος που αντιστοιχεί στην πληρωμή CAD υπερβαίνει την εφαρμοστέα προσαύξηση. Η προσαύξηση αυτή πρέπει να επιβαρύνει το πράγματι πληρωθέν ή πληρωτέο για τα εμπορεύματα τμήμα, όταν αυτά πωλούνται για να εξαχθούν προς το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, στο οποίο τμήμα δεν περιλαμβάνονται οι τόκοι που οφείλονται εις αντάλλαγμα της χορηγήσεως προθεσμίας πληρωμής, εφόσον πάντως αυτή προβλέφθηκε με «συμφωνία χρηματοδοτήσεως», κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1495/80 της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1980, περί των εκτελεστικών διατάξεων ορισμένων ρυθμίσεων των άρθρων 1, 3 και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1224/80 του Συμβουλίου περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 220/85 της Επιτροπής, της 29ης Ιανουαρίου 1985, το δε ποσό των τόκων αντανακλά τα επικρατούντα επιτόκια.

(1) ΕΕ αριθ. C 133 της 4. 5. 1996.

(2) ΕΕ αριθ. L 82 της 27. 3. 1992, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-282/96 και C-283/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾**(Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς των οδηγιών 91/157/ΕΟΚ και 93/86/ΕΟΚ στο εσωτερικό δίκαιο)**

(97/C 212/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-282/96 και C-283/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. zur Hausen, επικουρούμενος από τον δικηγόρο J.-J. Evrard) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: C. de Salins και R. Nadal), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες

— 91/157/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, για τις ηλεκτρικές στήλες και τους συσσωρευτές που περιέχουν ορισμένες επικίνδυνες ουσίες⁽²⁾ και

— 93/86/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1993, περί προσαρμογής της οδηγίας 91/157 στην τεχνική πρόοδο⁽³⁾,

ή παραλείποντας να ανακοινώσει τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις εν λόγω οδηγίες, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες

— 91/157/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991, για τις ηλεκτρικές στήλες και τους συσσωρευτές που περιέχουν ορισμένες επικίνδυνες ουσίες, και

— 93/86/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1993, περί προσαρμογής της οδηγίας 91/157 στην τεχνική πρόοδο,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 11 της οδηγίας 91/157 και 7 της οδηγίας 93/86·

2. καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 294 της 5. 10. 1996.⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 78 της 26. 3. 1991, σ. 38.⁽³⁾ ΕΕ αριθ. L 264 της 23. 10. 1993, σ. 51.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-311/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾**(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 93/38/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)**

(97/C 212/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-311/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Hendrik van Lier) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Catherine de Salins και Philippe Martinet), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/38/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και τηλεπικοινωνιών⁽²⁾, και, επικουρικώς, παραλείποντας να ενημερώσει αμέσως την Επιτροπή για τη θέσπιση αυτών των μέτρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, ιδίως δε από το άρθρο 45 αυτής, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, K. N. Καζούρη, P. J. G. Καρτεγν και H. Ragnemalm (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/38/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και τηλεπικοινωνιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 45 παράγραφος 1 της εν λόγω οδηγίας·

2. καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 354 της 23. 11. 1996.⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 199 της 9. 8. 1993, σ. 84.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-312/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾*(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 93/36/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)*

(97/C 212/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-312/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Hendrik van Lier) κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: Catherine de Salins και Philippe Martinet) με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/36/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών για τη σύναψη συμβάσεων δημοσίων προμηθειών⁽²⁾, και, επικουρικώς, παραλείποντας να ενημερώσει αμέσως την Επιτροπή για τη θέσπιση αυτών των μέτρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από αυτήν την οδηγία, ιδίως δε από το άρθρο 34 αυτής, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kartheyn και H. Ragnemalm (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/36/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, περί συντονισμού των διαδικασιών για τη σύναψη συμβάσεων δημοσίων προμηθειών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 34 παράγραφος 1 πρώτο εδάφιο της οδηγίας αυτής·
2. καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 354 της 23. 11. 1996.⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 199 της 9. 8. 1993, σ. 1.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-313/96, C-356/96 και C-358/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου⁽¹⁾*(Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών 91/410/ΕΟΚ, 93/21/ΕΟΚ και 93/90/ΕΟΚ)*

(97/C 212/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-313/96, C-356/96 και C-358/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Hendrik van Lier, Jean-François Pasquier και M. Götz zur Hausen) κατά Βασιλείου του Βελγίου (εκπρόσωπος: Jan Devadder), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη λαμβάνοντας εντός των ταχθεισών προθεσμιών τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες

- 91/410/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1991, για δέκατη τέταρτη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικίνδυνων ουσιών⁽²⁾,
- 93/21/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 1993, για δέκατη όγδοη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 67/548⁽³⁾, εξαρουμένων των διατάξεων που εφαρμόζονται στις φορητές οβίδες αερίων που περιέχουν βουτάνιο, προπάνιο ή υγραέριο, και
- 93/90/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1993, σχετικά με τον κατάλογο των ουσιών που αναφέρονται στο άρθρο 13 παράγραφος 1 πέμπτη περίπτωση της οδηγίας 67/548⁽⁴⁾,

ή/και μη ανακοινώνοντας τα εν λόγω μέτρα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες αυτές, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. το Βασίλειο του Βελγίου, μη λαμβάνοντας εντός των ταχθεισών προθεσμιών τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες
 - 91/410/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1991, για δέκατη τέταρτη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικίνδυνων ουσιών,

- 93/21/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 1993, για δέκατη όγδοη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ, εξααιρουμένων των διατάξεων που εφαρμόζονται στις φορητές οβίδες αερίων που περιέχουν βουτάνιο, προπάνιο ή υγραέριο, και
- 93/90/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 1993, σχετικά με τον κατάλογο των ουσιών που αναφέρονται στο άρθρο 13 παράγραφος 1 πέμπτη περίπτωση της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 των εν λόγω οδηγιών

2. καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 354 της 23. 11. 1996.

(²) ΕΕ αριθ. L 228 της 17. 8. 1991, σ. 67.

(³) ΕΕ αριθ. L 110 της 4. 5. 1993, σ. 20.

(⁴) ΕΕ αριθ. L 277 της 10. 11. 1993, σ. 33.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση C-357/96: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου(¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 94/15/ΕΚ — Παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)

(97/C 212/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας των Δικαστηρίων»)

Στην υπόθεση C-357/96, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Götz zur Hausen) κατά Βασιλείου του Βελγίου (εκπρόσωπος: Jan Devadder), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 94/15/ΕΚ της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 1994, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/220/ΕΟΚ του Συμβουλίου για τη σκόπιμη ελευθέρωση γενετικά τροποποιημένων οργανισμών στο περιβάλλον(²), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, K. N. Κακούρη, P. J. G. Karteyn και H. Ragnemalm (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 94/15/ΕΚ της Επιτρο-

πής, της 15ης Απριλίου 1994, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/220/ΕΟΚ του Συμβουλίου για τη σκόπιμη ελευθέρωση γενετικά τροποποιημένων οργανισμών στο περιβάλλον, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 πρώτο εδάφιο της εν λόγω οδηγίας·

2. καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 370 της 7. 12. 1996.

(²) ΕΕ αριθ. L 103 της 22. 4. 1994, σ. 20.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 1997

(Υπόθεση C-154/97)

(97/C 212/16)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Μαρία Κοντού-Durande, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Απριλίου 1997, προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη έχοντας θεσπίσει στην οριζόμενη προθεσμία τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προς συμμόρφωση με την οδηγία 93/106/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1993, για την τροποποίηση της οδηγίας 92/76/ΕΟΚ περί αναγνωρίσεως προστατευόμενων περιοχών που είναι εκτεθειμένες σε ιδιαίτερους φυτοϋγειονομικούς κινδύνους στην Κοινότητα(¹), παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει δύναμει της συνθήκης και της οδηγίας, αυτής,
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 93/106/ΕΟΚ, τα κράτη μέλη έπρεπε να είχαν λάβει τα αναγκαία μέτρα για συμμόρφωση προς τις διατάξεις της μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 1993 και να είχαν ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν έχει ακόμα προσαρμόσει τη νομοθεσία της προς τις διατάξεις της οδηγίας, παραβαίνοντας έτσι τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 189 τρίτο εδάφιο και 5 πρώτο εδάφιο της συνθήκης.

(¹) ΕΕ αριθ. L 298 της 3. 12. 1993, σ. 34.

Αγωγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Van Balkom Non-Ferro Scheiding BV, που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 1997

(Υπόθεση C-156/97)

(97/C 212/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους H. Van Lier και G. zur Hausen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 23 Απριλίου 1997, αγωγή κατά της Van Balkom Non-Ferro Scheiding BV.

Η ενάγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ποσό 251 649 Ecu, προσαυξημένο με τους τόκους που οφείλονται από την 1η Ιουλίου 1991 με τα επιτόκια που δημοσιεύονται την πρώτη εργάσιμη κάθε μήνα, τα οποία και εφαρμόζει το ευρωπαϊκό ταμείο νομισματικής συνεργασίας για τις συναλλαγές του σε Ecu, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που οφείλονται από την 1η Μαΐου 1995 με επιτόκιο 4% επί 251 649 Ecu·
2. να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Βάση της αγωγής και κύρια επιχειρήματα

Η αγωγή στηρίζεται στη σύμβαση BM 488/88 DE-NL, την οποία συνήψαν τα μέρη στις 4 Δεκεμβρίου 1990. Κατά το άρθρο 13 της συμβάσεως αυτής, τα συμβαλλόμενα μέρη συνομολογούν ότι κάθε ενδεχόμενη διαφορά ως προς το κύρος, την ερμηνεία και την εφαρμογή της συμβάσεως θα υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η Επιτροπή αποφάσισε να καταγγείλει, κατά το γερμανικό δίκαιο, τη σύμβαση λόγω μη εκτέλεσής από την εναγομένη.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1996 το Corte Suprema di Cassazione στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς μεταξύ Società Trasporti Castelletti Spedizioni Internazionali SpA και Hugo Trumphy SpA

(Υπόθεση C-159/97)

(97/C 212/18)

Με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 1997, το Corte Suprema di Cassazione υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Società Trasporti Castelletti Spedizioni Internazionali SpA και Hugo Trumphy SpA, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- α) το πρώτο ερώτημα που πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο είναι το ακόλουθο. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την αρχική διατύπωση του άρθρου 17⁽¹⁾, απαιτείται — μέσω των προϋποθέσεων που προβλέπει η εν λόγω διάταξη σχετικά με την εγκυρότητα της ρήτηρας περί διεθνούς δικαιοδοσίας — να βεβαιώνεται και προστατεύεται η πραγματική βούληση των μερών, σε σχέση με τη συμφωνία περί παρεκτάσεως, και τούτο ακόμη και σε περίπτωση αναγνώρισης της εγκυρότητας της ρήτηρας, εφόσον η φορτωτική που την περιλαμβάνει εμπίπτει στο

πλαίσιο των τακτικών εμπορικών σχέσεων μεταξύ των μερών και αποδεικνύεται ότι οι εν λόγω σχέσεις διέπονται από τους γενικούς όρους (ήδη καθιερωμένους από έναν των συμβαλλομένων και συγκεκριμένα από τον μεταφορέα) που περιλαμβάνουν και τη ρήτρα αυτή [πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 1984 στην υπόθεση 71/83⁽²⁾, όπου παρατίθενται και οι προγενέστερες αποφάσεις, στα πλαίσια των οποίων υπογραμμίζεται ο επιτακτικός χαρακτήρας που ενέχει το στοιχείο της σαφούς και ακριβούς εκδηλώσεως της συναίνεσής των μερών].

Πλην όμως, ενόψει της προσθήκης στη νέα απόδοση της εν λόγω διατάξεως ενός στοιχείου όπως είναι *οι συνήθειες*, το οποίο ενέχει «κανονιστικό» χαρακτήρα (και υπό την έννοια αυτή αποσυνδεδεμένο από τη βούληση των μερών, τουλάχιστον σε σχέση με την υπό κρίση σύμβαση), τίθεται το ερώτημα, αν, σε σχέση με την πάγια επανάληψη (για όλες τις σχέσεις που είναι παρεμφερείς προς εκείνη της υπό κρίση υποθέσεως) της ρήτηρας περί παρεκτάσεως της διεθνούς δικαιοδοσίας, αρκεί να απαιτείται η (πραγματική) γνώση ή αν μπορεί να πρόκειται και για μη γνώση, οφειλόμενη, όμως, σε εξ υπαιτιότητας και ασύγγνωστη άγνοια. Τίθεται δηλαδή το ερώτημα αν δεν είναι πλέον αναγκαία η επιβεβαίωση της βουλήσεως των μερών, μολονότι το άρθρο 17 κάνει χρήση του όρου «καταρτίζεται», γεγονός το οποίο ανάγεται στην εκδήλωση της βουλήσεως και συνακόλουθα στα «συναλλακτικά» ήθη (ρήτρα περί συνηθείων)

- β) το δεύτερο ερώτημα αφορά τη σημασία της εκφράσεως «τύπος ανταποκρινόμενος» υπό διάφορες εστίψεις. Η πρώτη πτυχή αφορά τη μορφή υπό την οποία διατυπώνεται η ρήτρα, αν δηλαδή πρέπει κατ' ανάγκη να περιλαμβάνεται σε έντυπο υπογεγραμμένο από το μέρος που την προκατήρτισε, πράγμα που σημαίνει ότι εξέφρασε την πρόθεσή του να κάνει χρήση της, μέσω — για παράδειγμα — της υπογραφής της φορτωτικής, συνυπονομένης από ειδική αναφορά σε ρήτρα παραπέμπουσα στην αντίτοιχη περί απονομής αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας, έστω και ελλείψει ανάλογης υπογραφής από τον αντισυμβαλλόμενο (φορτωτή).

Η δεύτερη πτυχή αφορά τη διαπίστωση αν είναι αναγκαίο η περί δικαιοδοσίας ρήτρα να έχει αυτοτελή χαρακτήρα στο πλαίσιο του συνόλου των διατάξεων της συμβάσεως ή αν, αντίθετα, αρκεί (και τούτο άσχετα από τους σκοπούς της εγκυρότητας της ρήτηρας) να έχει ενταχθεί σε μία από τις πολυάριθμες άλλες ρήτρες που έχουν συμπεριληφθεί προκειμένου να ρυθμιστούν όλα τα ποικίλα ζητήματα που άπτονται του περιεχομένου και των εννόμων συνεπειών της συμβάσεως περί μεταφοράς.

Η τρίτη πτυχή αφορά τη γλώσσα στην οποία είναι διατυπωμένη η ρήτρα, αν δηλαδή πρέπει κατ' ανάγκη να υπάρχει κάποια σχέση με την ιθαγένεια των συμβαλλομένων μερών ή αν, αντίθετα, αρκεί να πρόκειται για γλώσσα που χρησιμοποιείται κατά κανόνα στο διεθνές εμπόριο·

- γ) το τρίτο ερώτημα αφορά το σημείο αν το υποδειχθέν δικαστήριο πρέπει να έχει οποιαδήποτε σχέση με την ιθαγένεια ή/και την κατοικία των υποκειμένων δικαίου που συνήψαν τη σύμβαση ή με τους τρόπους εκτέλεσής ή/και συνάψεως της συμβάσεως, προκειμένου να τηρείται η επιταγή ότι πρέπει να πρόκειται για δικαστή συμβαλλομένου κράτους, ή αν, αντίθετα, αρκεί η τελευταία αυτή προϋπόθεση, χωρίς οποιαδήποτε άλλη σύνδεση προς την ουσία της σχέσεως·

- δ) το τέταρτο ερώτημα αφορά τη διαδικασία διαμορφώσεως της συνθήκης, αν δηλαδή αρκεί η πάγια επανάληψη της ρήτηρας στις φορτωτικές που εκδίδουν οι αντίστοιχες ενώσεις ή σημαντικός αριθμός εταιρειών θαλασσίων μεταφορών ή αν, αντίθετα, πρέπει να αποδεικνύεται ότι οι χρήστες (επαγγελματίες ή μη) των μεταφορικών αυτών μέσων, χωρίς να προβάλλουν αντιρρήσεις ή να διατυπώνουν επιφυλάξεις ως προς την πάγια αυτή επανάληψη αποδέχονται σιωπηρώς τη συμπεριφορά των αντισυμβαλλομένων κατά τρόπον ώστε να είναι αδύνατο πλέον να συναχθεί ότι υφίσταται σύγκρουση μεταξύ των δύο κατηγοριών·
- ε) το πέμπτο ερώτημα αφορά τις μορφές υπό τις οποίες προσλαμβάνει δημόσιο χαρακτήρα η πάγια πρακτική, αν δηλαδή το έντυπο της φορτωτικής όπου περιλαμβάνεται η ρήτρα περί παρεκτάσεως πρέπει να κατατίθεται σε κάποιο γραφείο (επαγγελματική ένωση, εμπορικό επιμελητήριο, λιμενικές υπηρεσίες, κ.λπ.), ώστε να μπορεί να το συμβουλευτείται οποιοσδήποτε, ή αν πρέπει να γνωστοποιείται στο κοινό με άλλον τρόπο·
- στ) το έκτο ερώτημα αφορά την εγκυρότητα της ρήτηρας, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία (δυνάμει των εφαρμοστέων στον προεπιλεγέντα τόπο ουσιαστικών διατάξεων) πρόκειται για ρήτρα απαλλαγής ή περιορισμένης ευθύνης του μεταφορέα·
- ζ) το έβδομο ερώτημα αφορά την ευχέρεια του επιληφθέντος της εκτίμησης της εγκυρότητας της ρήτηρας δικαστή (άλλου από τον υποδειχθέντα) να ελέγξει το ενυπογράφαν της ρήτηρας αυτής, ήτοι τον σκοπό που επιδίωκε ο μεταφορέας όταν επέλεγε να υποδείξει το αρμόδιο δικαστήριο, διαφορετικό από εκείνο που θα ήταν αρμόδιο σύμφωνα με τα συνήθη κριτήρια που καθρίζει η σύμβαση των Βρυξελλών ή η νομοθεσία του τόπου·
- η) το όγδοο ερώτημα έγκειται στη διαπίστωση αν το γεγονός ότι πλείονες φορτωτές ή/και δικαιούχοι των φορτωτικών δι' οπισθογραφήσεως αμφισβήτησαν την εγκυρότητα της ρήτηρας με την κατάθεση σχετικού δικογράφου ενώπιον δικαστηρίων τρίτων σε σχέση με το υποδειχθέν με την εν λόγω ρήτρα, είναι ενδεικτικό του ότι δεν έχει παγωθεί ως συνθήκη η ένθεση της ρήτηρας σε υποδείγματα ή έντυπα·
- θ) το ένατο ερώτημα έγκειται στο αν η συνθήκη πρέπει να διαμορφωθεί σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή αν η έκφραση «διεθνές εμπόριο» έχει την έννοια ότι αρκεί η συνθήκη να διαμορφώνεται σε εκείνες τις χώρες, οι οποίες, στα πλαίσια του διεθνούς εμπορίου, κατέχουν παραδοσιακώς κυρίαρχη θέση·
- ι) το δέκατο ερώτημα έγκειται στο αν η εν λόγω συνθήκη μπορεί να παρεκκλίνει από διατάξεις αναγκαστικού δικαίου των επιμέρους κρατών, όπως συμβαίνει στην Ιταλία, όπου το άρθρο 1341 του αστικού κώδικα προβλέπει, όσον αφορά τις γενικές προϋποθέσεις που διέπουν σύμβαση προκατηρητισμένη από έναν εκ των δύο συμβαλλομένων, την για λόγους αποτελεσματικότητας αναγκαία, πραγματική ή δυνητική, γνώση εκ μέρους του αντισυμβαλλομένου και επιβάλλει την επί τούτου υπογραφή των ρητρών που εισάγουν συγκεκριμένους περιορισμούς ή παρεκκλίσεις από τη δικαιοδοσία της δικαστικής αρχής·
- κ) το ενδέκατο ερώτημα αφορά τις συνθήκες υπό τις οποίες η ένθεση της επίδικης ρήτηρας σε προκατηρητισμένο υπόδειγμα, μη υπογεγραμμένο από τον συμμετασχόντα στην εκ την προτέρως κατάρτιση αντισυμβαλλόμενο, μπορεί να θεωρηθεί ως υπερβολικά επαχθής για τον τελευταίο ή και καταχρηστική·
- λ) το δωδέκατο ερώτημα αφορά τον έλεγχο της πραγματικής ή δυνητικής γνώσεως της συνθήκης, πέραν της προπαρατεθείσας υπό στοιχείο ε) προϋποθέσεως, όσον αφορά τη συγκεκριμένη φορτωτική, η οποία απαντά σε αρκετές ρήτρες που περιλαμβάνονται στην οπισθία όψη τους [ανωτέρω υπό στοιχείο β)]·
- μ) το δέκατο τρίτο ερώτημα αφορά τον εντοπισμό του προσώπου εκείνου, το οποίο πρέπει να χαρακτηρίζεται ως πράγματι ή δυνάμει γνώστης της συνθήκης: αν πρέπει να είναι ο αρχικός φορτωτής, έστω και αν δεν προέρχεται από συμβαλλόμενο κράτος (εν προκειμένω την Αργεντινή) ή αν αρκεί να πρόκειται για τον δι' οπισθογραφήσεως της φορτωτικής δικαιούχο, προερχόμενο από συμβαλλόμενο κράτος (εν προκειμένω την Ιταλία)·
- ν) το δέκατο τέταρτο ερώτημα αφορά το αν η έκφραση «οφείλουν να γνωρίζουν» αναφέρεται στην καλή πίστη και την αντικειμενική ευθύτητα κατά την κατάρτιση της συγκεκριμένης συμβάσεως ή στη μέση υποκειμενική επιμέλεια σε σχέση με την υποχρέωση για πλήρη ενημέρωση επί της ισχύουσας στο διεθνές εμπόριο συνθήκης, κατά την έννοια των προεκτεθέντων υπό στοιχείο β)·

(¹) Άρθρο 17 της συμβάσεως των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, όπως τροποποιήθηκε από τη σύμβαση για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, η οποία συνήφθη στο Λουξεμβούργο στις 9 Οκτωβρίου 1978 (ΕΕ αριθ. L 388 της 31. 12. 1982, σ. 24).

(²) Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου, 1984, σ. 2417.

Αίτηση αναίρεσεως που άσκησε στις 25 Απριλίου 1997 η Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα), της 25ης Φεβρουαρίου 1997, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-149/94 και T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-161/97 P)

(97/C 212/19)

Στις 25 Απριλίου 1997, η Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann και Helmut Nicolaus, του δικηγορικού γραφείου Bruckhaus Westrick Stegemann, Düsseldorf, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Bonn, 22, Côte d'Eich, L-1450, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναίρεσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο πενταμελές τμήμα), της 25ης Φεβρουαρίου 1997, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-149/94 και T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί:

1. την αναιρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, της 25ης Φεβρουαρίου 1997, στις υποθέσεις T-149/94 και T-181/94⁽¹⁾.
2. την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 4ης Φεβρουαρίου 1994 [Κ(94) 243 τελικό].
3. την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 21ης Φεβρουαρίου 1994 [Κ(94) 344 τελικό].
4. να υποχρεωθεί η Ευρατόμ σε επανόρθωση της ζημίας της αναιρεσείουσας ύψους 3 511 279,30 γερμανικών μάρκων, πλέον τόκων προς 6 % από τις 7 Απριλίου 1994.
5. να καταδικαστεί η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής δίχης, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της δίχης ενώπιον του Πρωτοδικείου και των εξόδων της προδικασίας — καθόσον δεν λαμβάνονται υπόψη στα πλαίσια του ανωτέρω υπό σημείο 4) αιτήματος αποζημιώσεως.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ως προς την προσφυγή στην υπόθεση T-149/94, η οποία αφορούσε την απόφαση της Επιτροπής 94/95/Ευρατόμ, της 4ης Φεβρουαρίου 1994:

- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο και δεύτερο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα: είναι πρόδηλο ότι, σύμφωνα με το άρθρο 5α στοιχείο ζ) του κανονισμού του οργανισμού εφοδιασμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας περί καθορισμού των διαδικασιών εκτιμήσεως των προσφορών και των ζητήσεων μεταλλευμάτων, αρχικών υλών και ειδικών σχασίμων υλικών⁽²⁾, ο οργανισμός μπορούσε είτε να συνάψει είτε να αρνηθεί τη σύμβαση συμβάσεως που του υποβλήθηκε και ότι η αίτηση για την παροχή πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με τη γεωγραφική καταγωγή των εν λόγω υλικών ήταν αδικαιολόγητη. Μια τέτοια αίτηση δεν μπορούσε να παρατείνει τη δεσμευτική προθεσμία των δέκα εργασίμων ημερών που διαθέτει ο οργανισμός. Το Πρωτοδικείο εσφαλμένα υποθέτει ότι η προσφεύγουσα γνώριζε την καταγωγή των εν λόγω υλικών κατά την υποβολή της συμβάσεως στον οργανισμό.
- το Πρωτοδικείο εσφαλμένα απέρριψε τον τρίτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα: δοθέντος ότι ο οργανισμός δεν είχε άλλη δυνατότητα από το να συνάψει ή να αρνηθεί τη σύμβαση της συμβάσεως εντός της οριζομένης προθεσμίας, το Πρωτοδικείο παρέβη τους κανόνες περί κατανομής των αρμοδιοτήτων.
- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τέταρτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα: η υποχρέωση αιτιολογήσεως, όσον αφορά την αίτηση παροχής πληροφοριακών στοιχείων, επιβάλλεται όχι μόνο στην Επιτροπή, οσάκις αυτή αποφασίζει σύμφωνα με το άρθρο 53 δεύτερο εδάφιο της συνθήκης, αλλά και στον οργανισμό. Η αιτιολογία που περιέχεται στην απόφαση της Επιτροπής είναι εσφαλμένη και συγγέει τις έννοιες της χώρας καταγωγής και της πηγής εφοδιασμού,

— εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πέμπτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα ως προς την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

Ως προς την προσφυγή στην υπόθεση T-181/«4, η οποία αφορούσε την απόφαση της Επιτροπής 94/285/Ευρατόμ, της 21ης Φεβρουαρίου 1994:

- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα. Σύμφωνα με τα δύο πρώτα σκέλη του λόγου αυτού, ο οργανισμός ήταν, κατά το άρθρο 5α του προμνησθέντος κανονισμού, υποχρεωμένος να συνάψει τη σύμβαση που του υποβλήθηκε και παρέβη την υποχρέωση αυτή επιβάλλοντας όρο σχετικό με την καταγωγή των εν λόγω υλικών. Αντιθέτως προς την απόφαση του Πρωτοδικείου, δεν υπήρχαν νομικά ή πραγματικά εμπόδια, όπως τα προβλεπόμενα στο άρθρο 61 της συνθήκης Ευρατόμ που αντιτίθενται στην εκτέλεση της εν λόγω παραγγελίας. Η παραγγελία δεν αποτελούσε κίνδυνο για την ασφάλεια του εφοδιασμού, το τίμημα δεν μπορούσε να θεωρηθεί αντίθετο προς την εμπορική συμφωνία που έχει συνάψει η Κοινότητα με την Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών και η εκτέλεση της παραγγελίας δεν θίγει την αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 52 παράγραφος 1 της συνθήκης Ευρατόμ. Το Πρωτοδικείο παρέβλεψε ότι ο οργανισμός και η Επιτροπή λαμβάνουν υπόψη μόνον τα συμφέροντα των παραγωγών και παραβιάζουν έτσι την αποστολή της Κοινότητας, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 1 της συνθήκης (τρίτο και τέταρτο σκέλος του λόγου).
- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον δεύτερο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα. Ο οργανισμός παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου: τα κριτήρια των αποφάσεών του δεν ήταν γνωστά. Υφίσταται επίσης παραβίαση της αρχής της ισοτιμίας όσον αφορά τους χρήστες και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.
- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τρίτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα. Ο οργανισμός παραβίασε τους κανόνες περί κατανομής των αρμοδιοτήτων. Δεν αποκείται στον οργανισμό να καθορίζει την πολιτική εφοδιασμού της Κοινότητας, έργο το οποίο έχει ανατεθεί στο πολιτικά θεσμικά όργανα, ήτοι στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή.
- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τέταρτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα. Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της όλα τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα.
- εσφαλμένα το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πέμπτο λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα ως προς την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.
- τέλος, εσφαλμένα το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε το αίτημα περί αποζημιώσεως.

(1) ΕΕ αριθ. C 108 της 5. 4. 1997, σ. 20.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 012/001, σ. 35, όπως τροποποιήθηκε στις 15. 7. 1975 — ΕΕ ειδ. έκδ. 012/001, σ. 91.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις
30 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση C-163/97)

(97/C 212/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Hendrik van Lier, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 30 Απριλίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1992⁽¹⁾, για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- επικυρωτικώς, να διαπιστώσει ότι, εν πάση περιπτώσει, το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να ενημερώσει αμέσως την Επιτροπή για τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ίδιες διατάξεις·
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Βάσει του άρθρου 10 της οδηγίας που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής, τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθούν προς την οδηγία το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 1993.

Σε απάντηση του εγγράφου σχλήσεως, οι βελγικές αρχές ανέφεραν, στις 12 Ιουνίου 1995, ότι τα αναγκαία μέτρα αποτελούσαν αντικείμενο ενός σχεδίου βασιλικού διατάγματος που είχε υποβληθεί στον υπουργό Δημοσίας Υγείας.

Από τότε η Επιτροπή έχει μείνει χωρίς νέα όσον αφορά τη νομοθετική αυτή διαδικασία.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 297 της 13. 10. 1992, σ. 12.

**Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του
Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις
30 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση C-164/97)

(97/C 212/21)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Johann Schoo, προϊστάμενο τμήματος στη νομική υπηρεσία, και Joao Sant' Anna, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία, υπηρε-

σία ταχυδρομείου και πρωτοκολλήσεως, κτίριο Tour, γραφείο 017, άσκησε στις 30 Απριλίου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 307/97, της 17ης Φεβρουαρίου 1997⁽¹⁾, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3528/86⁽²⁾ για την προστασία των δασών στην Κοινότητα από την ατμοσφαιρική ρύπανση,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος παρατείνει έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001 τις δράσεις που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3528/86 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1986, για την προστασία των δασών στην Κοινότητα από την ατμοσφαιρική ρύπανση, εκδόθηκε με βάση μόνο το άρθρο 43 της συνθήκης ΕΚ, το οποίο αφορά την κοινή γεωργική πολιτική και προβλέπει τη διαδικασία διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Όμως, η νομική βάση του κανονισμού θα έπρεπε να είναι το άρθρο 130 Σ της συνθήκης, το οποίο αφορά την πολιτική στον τομέα του περιβάλλοντος και προβλέπει τη διαδικασία συνεργασίας μεταξύ Κοινοβουλίου και Συμβουλίου.

Ο ίδιος ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3528/86 εκδόθηκε με νομική βάση τα άρθρα 43 και 235 της συνθήκης ΕΚ. Εκδοθείς πριν από την έναρξη ισχύος της Ενιαίας Πράξεως, δεν μπορούσε να έχει ως βάση το άρθρο 130 Σ. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3528/86 τροποποιήθηκε για πρώτη φορά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1613/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, σχετικά με την προστασία των δασών στην Κοινότητα από την ατμοσφαιρική ρύπανση⁽³⁾. Τροποποιήθηκε για δεύτερη φορά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2157/92, της 23ης Ιουλίου 1992, σχετικά με την προστασία των δασών στην Κοινότητα από την ατμοσφαιρική ρύπανση⁽⁴⁾. Οι δύο τελευταίοι κανονισμοί έχουν ως βάση το άρθρο 43 και το άρθρο 130 Σ της συνθήκης ΕΚ. Είναι αλήθεια ότι τότε το άρθρο 130 Σ συνεπαγόταν μόνο τη διαδικασία διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο, όπως το άρθρο 43 της συνθήκης.

Σύμφωνα με το περιεχόμενό του, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά σαφώς την προστασία του περιβάλλοντος. Τα μέτρα που παρατάθηκαν από τον κανονισμό, δηλαδή ιδίως οι δράσεις σχετικά με την παρακολούθηση των ζημιών και οι δράσεις για τη βελτίωση των γνώσεων ως προς τη ρύπανση και τις συνέπειές της επί του δάσους, τελούν σε στενή σχέση με τα δάση και την προστασία τους. Σκοπός τους είναι η προστασία του δάσους. Τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να ενταχθούν στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής. Είναι ξένα προς τα προϊόντα που αφορούν τα άρθρα 38 έως 46 της συνθήκης ΕΚ, δηλαδή τα προϊόντα που παρατίθενται στο παράρτημα ΙΙ της συνθήκης. Τα εν λόγω μέτρα εμπίπτουν στο άρθρο 130 Ρ της συνθήκης.

Οι ρητοί στόχοι του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3528/86 και των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 1613/89 και (ΕΟΚ) αριθ. 2157/92 συνίστανται στην καταπολέμηση της ρύπανσεως και στη

διαφύλαξη της δασικής κληρονομιάς, από την οποία εξαρτάται τα μέγιστα η διατήρηση των θεμελιωδών ισορροπιών του περιβάλλοντός μας, ιδίως όσον αφορά το έδαφος, τους υδάτινους πόρους, το κλίμα, την πανίδα και τη χλωρίδα. Το ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος δεν πράττει τίποτε άλλο παρά να παρατείνει επί πέντε έτη τις ισχύουσες διατάξεις, εκθέτει, στις αιτιολογικές του σκέψεις, ότι η προστασία των δασών από τη ρύπανση και ορισμένους δυσμενείς μετεωρολογικούς παράγοντες συμβάλλει ευθέως στην επίτευξη των στόχων του άρθρου 39 παράγραφος 1 στοιχείο β) της συνθήκης ΕΚ, έγινε σε αντίθεση με τις αιτιολογικές σκέψεις των προηγούμενων κανονισμών.

(¹) ΕΕ αριθ. L 51 της 21. 2. 1997, σ. 9.

(²) ΕΕ αριθ. L 326 της 21. 11. 1986, σ. 2.

(³) ΕΕ αριθ. L 165 της 15. 6. 1989, σ. 8.

(⁴) ΕΕ αριθ. L 217 31. 7. 1992, σ. 1.

Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997

(Υπόθεση C-165/97)

(97/C 212/22)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Johann Schoo, προϊστάμενο τμήματος στη νομική υπηρεσία, και Joao Sant' Anna, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία, υπηρεσία ταχυδρομείου και πρωτοκολλήσεως, κτίριο Tour, γραφείο 017, άσκησε στις 30 Απριλίου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173 της συνθήκης ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 308/97, της 17ης Φεβρουαρίου 1997 (¹), για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2158/92 (²) για την πυροπροστασία των κοινοτικών δασών,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος παρατείνει έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001 τις δράσεις που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2158/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1992, για την πυροπροστασία των κοινοτικών δασών, εκδόθηκε με βάση μόνο το άρθρο 43 της συνθήκης ΕΚ, το οποίο αφορά την κοινή γεωργική πολιτική και προβλέπει τη διαδικασία διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Όμως, η νομική βάση του κανονισμού θα έπρεπε να είναι το άρθρο 130 Σ της συνθήκης, το οποίο αφορά την πολιτική στον τομέα του περιβάλλοντος και προβλέπει τη διαδικασία συνεργασίας μεταξύ Κοινοβουλίου και Συμβουλίου.

Ο ίδιος ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2158/92 εκδόθηκε με νομική βάση τα άρθρα 43 και 130 Σ της συνθήκης ΕΚ. Είναι αλήθεια ότι τότε το άρθρο 130 Σ συνεπαγόταν μόνο τη

διαδικασία διαβουλεύσεως με το Κοινοβούλιο, όπως το άρθρο 43 της συνθήκης. Ο πρώτος σχετικός με το θέμα αυτό κανονισμός, ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3529/86 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1986, σχετικά με την προστασία των δασών στην Κοινότητα από τις πυρκαγιές (³), ο οποίος εκδόθηκε πριν από την έναρξη ισχύος της Ενιαίας Πράξεως, είχε ως νομική βάση το άρθρο 43 και το άρθρο 235 της συνθήκης.

Σύμφωνα με το περιεχόμενό του, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά σαφώς την προστασία του περιβάλλοντος. Τα μέτρα που παρατάθηκαν από τον κανονισμό, δηλαδή ιδίως οι μελέτες για τον εντοπισμό των αιτιών των πυρκαγιών, η δημιουργία ή η βελτίωση συστημάτων προλήψεως, τα μέτρα επαγγελματικής εκπαίδευσής του ειδικευμένου προσωπικού, η εκπόνηση μελετών ή σχεδίων-πilotών σχετικά με τις νέες τεχνικές και τις μεθόδους καταπολέμησης των πυρκαγιών, τελούν σε στενή σχέση με τα δάση και την προστασία τους. Σκοπός τους είναι η προστασία του δάσους. Τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να ενταχθούν στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής. Είναι ξένα προς τα προϊόντα που αφορούν τα άρθρα 38 έως 46 της συνθήκης ΕΚ, δηλαδή τα προϊόντα που παρατίθενται στο παράρτημα II της συνθήκης. Τα εν λόγω μέτρα εμπίπτουν στο άρθρο 130 Ρ της συνθήκης.

Οι ρητοί στόχοι του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2158/92 και του κανονισμού που προηγήθηκε στον ίδιο τομέα συνίστανται στην πυροπροστασία και στη διαφύλαξη της δασικής κληρονομιάς, από την οποία εξαρτάται τα μέγιστα η διατήρηση των θεμελιωδών ισορροπιών του περιβάλλοντός μας, ιδίως όσον αφορά το έδαφος, τους υδάτινους πόρους, το κλίμα, την πανίδα και τη χλωρίδα. Μόνο συμπληρωματικώς γίνεται στις αιτιολογικές αυτές σκέψεις μνεία της διασφάλισης των διαφόρων λειτουργιών που επιτελούν τα δάση υπέρ των αγροτικών ζωνών. Το ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος δεν πράττει τίποτε άλλο παρά να παρατείνει επί πέντε έτη τις υφιστάμενες διατάξεις, εκθέτει, στις αιτιολογικές του σκέψεις, ότι η πυροπροστασία των δασών συμβάλλει ευθέως στην επίτευξη των στόχων του άρθρου 39 παράγραφος 1 στοιχείο β) της συνθήκης ΕΚ, έγινε σε αντίθεση με τις αιτιολογικές σκέψεις των προηγούμενων κανονισμών.

(¹) ΕΕ αριθ. L 51 της 21. 2. 1997, σ. 11.

(²) ΕΕ αριθ. L 217 της 31. 7. 1992, σ. 3.

(³) ΕΕ αριθ. L 326 της 21. 11. 1986, σ. 5.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1997

(Υπόθεση C-166/97)

(97/C 212/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Richard B. Wainwright, νομικό σύμβουλο και Jean-François Pasquier, υπάλληλο κράτους μέλους, αποσπασμένο στη νομική υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 30 Απριλίου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει ειδικά μέτρα διατηρήσεως για τους οικοτόπους πτηνών στις εκβολές του Σηκουάνα καθώς και τα κατάλληλα μέτρα για την αποφυγή της φθοράς των οικοτόπων αυτών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ⁽¹⁾,
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι εκβολές του Σηκουάνα είναι μια από τις σημαντικότερες υγρές ζώνες των γαλλικών ακτών από ορνιθολογικής σκοπιάς, στην οποία συχνάζουν πολυάριθμα είδη από τα περιλαμβανόμενα στο παράρτημα Ι της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών. Σύμφωνα με μια επιστημονική απογραφή των σημαντικών ζωνών για τη διατήρηση των πτηνών (ZICO), που δημοσιεύτηκε το 1994 υπό την αιγίδα του γαλλικού Υπουργείου Περιβάλλοντος, μια έκταση 21 900 εκταρίων εντός των εκβολών του Σηκουάνα χαρακτηρίζεται ως τοποθεσία μείζονος σημασίας όπου καταφεύγουν πολυάριθμα άγρια πτηνά που παρουσιάζουν ενδιαφέρον σε κοινωνικό ή διεθνές επίπεδο, σύμφωνα με κριτήρια ταξινομήσεως ανάλογα με αυτά που προβλέπει η οδηγία 79/409/ΕΟΚ.

Παράβαση του άρθρου 4 παράγραφοι 1 και 2 της οδηγίας

Οι γαλλικές αρχές συνήψαν με τους οργανισμούς λιμένες της Χάβρης και της Ρουέν σύμβαση για την δημιουργία ζώνης προστασίας 3 350 εκταρίων από τα οποία τα 2 000 εκτάρια είναι μεγάλου οικολογικού ενδιαφέροντος και στα 1 300 εκτάρια που προορίζονται για βιομηχανική ή λιμενική χρήση το φυσικό περιβάλλον διατηρείται μέχρις ότου αρχίσει η χρησιμοποίηση της ζώνης αυτής. Από τη συμβατική αυτή ζώνη, μια έκταση 2 750 εκταρίων χαρακτηρίστηκε ως ζώνη ειδικής προστασίας (ΖΕΠ) κατά την έννοια της οδηγίας.

Η περιορισμένη αυτή ΖΕΠ είναι τελείως ανεπαρκής και τελείως δυσανάλογη προς τη σημασία που έχει η τοποθεσία από ορνιθολογικής σκοπιάς. Από την απόφαση του Δικαστηρίου, της 2ας Αυγούστου 1993, στην υπόθεση C-355/90, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1994, σ. 4221), προκύπτει ότι τα κράτη μέλη έχουν μεν ορισμένα περιθώρια εκτιμήσεως όσον αφορά την επιλογή των ΖΕΠ, πλην όμως η κατάταξη των ζωνών αυτών διέπεται από ορισμένα κριτήρια ορνιθολογικού χαρακτήρα που καθορίζονται από την οδηγία. Όταν ένα κράτος μέλος παραλείπει να κατατάξει δεόντως ορισμένα τμήματα ενός οικοτόπου ιδιαίτερης σπουδαιότητας για πουλιά απειλούμενα με εξαφάνιση κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 1 στοιχείο α) της οδηγίας ή όταν παραλείπει να κατατάξει δεόντως υγρές ζώνες ιδιαίτερης σπουδαιότητας για τα αποδημητικά είδη, κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 4 της οδηγίας, τότε δεν τηρεί τα κριτήρια αυτά και κατ' αυτόν τον τρόπο παραβιάζει τις υποχρεώσεις του.

Το σύστημα προστασίας που ισχύει στη συμβατική ζώνη που δημιουργήθηκε είναι ανεπαρκές. Μία απλή σύμβαση έχει

έννομα αποτελέσματα μόνο μεταξύ των συμβαλλομένων. Κανένας μηχανισμός δεν προβλέπεται προκειμένου να εξασφαλιστεί η τήρηση των σχετικών διατάξεων. Το αντικείμενο της συμβάσεως δεν είναι καν η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Παράβαση του άρθρου 4 παράγραφος 4 της οδηγίας

Η εγκατάσταση μιας μονάδας για την επεξεργασία και την αποθήκευση τιτανούψου στις εκβολές του ποταμού συνιστά προφανή φθορά του συγκεκριμένου οικοτόπου. Το στοιχείο ότι η μονάδα αυτή βρίσκεται εκτός της ζώνης που χαρακτηρίζεται ως ΖΕΠ δεν ασκει επιρροή. Η μονάδα αυτή βρίσκεται εντός ζώνης η οποία όφειλε να χαρακτηριστεί ΖΕΠ.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001 σ. 202.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal du Travail de Bruxelles με απόφαση της 21ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση Barry Bank κ.λπ. κατά Théâtre royal de la Monnaie

(Υπόθεση C-178/97)

(97/C 212/24)

Με απόφαση της 21ης Απριλίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Μαΐου 1997, το Tribunal du travail de Bruxelles, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Barry Bank κ.λπ. και Théâtre royal de la Monnaie που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- I. 1. αφορά η έννοια της «εργασίας» του άρθρου 14α παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71⁽¹⁾ κάθε άσκηση δραστηριότητας, μισθωτής ή μη μισθωτής, της οποίας η διάρκεια δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες;
2. εάν η έννοια της «εργασίας» κατά το άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) αφορά αποκλειστικά τη μη μισθωτή εργασία, πρέπει η έννοια αυτή να προσδιοριστεί υπό το φως της νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους στο οποίο ασκείται κανονικά η μη μισθωτή δραστηριότητα ή υπό το φως της νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχεται η «εργασία»;
- II. ποιά είναι η μονάδα χρόνου που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την αξιολόγηση του όρου «ταυτόχρονα» που περιέχεται στο άρθρο 14γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 ή ποιά είναι τα κριτήρια βάσει των οποίων μπορεί να προσδιοριστεί η έννοια αυτή;
- III. α) 1. έχει το έντυπο E 101, του οποίου η έκδοση προβλέπεται, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 11α και 12α παράγραφος 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83⁽²⁾, δεσμευτική ισχύ, όσον αφορά τα έννομα αποτελέσματα που αυτό βεβαιώνει;

- έναντι του αρμοδίου φορέα του κράτους μέλους στο οποίο ασκείται η δεύτερη δραστηριότητα;
 - έναντι του προσώπου που προσφεύγει στις υπηρεσίες του εργαζομένου ο οποίος ασκεί δραστηριότητα στο έδαφος δύο κρατών μελών;
2. σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μέχρι τότε;
- β) έχει το έντυπο E 101 αναδρομικό αποτέλεσμα, στο μέτρο που οι χρονικές περιόδους τις οποίες αφορά είναι προγενέστερες του χρόνου εκδόσεως ή προσκομίσεώς του;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43.

(²) ΕΕ αριθ. L 230 της 22. 8. 1983, σ. 6.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 7ης Μαΐου 1997 στο πλαίσιο της υποθέσεως A. J. van der Kooy κατά Staatssecretaris van Financiën

(Υπόθεση C-181/97)

(97/C 212/25)

Με απόφαση της 7ης Μαΐου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαΐου 1997, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του, μεταξύ A. J. van der Kooy και Staatssecretaris van Financiën, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Έχει το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας, όσον αφορά την εισαγωγή πλοίου ευρισκομένου μέχρι την εισαγωγή του σε ελεύθερη κυκλοφορία στις Ολλανδικές Αντίλλες, ιδίως υπό το φως των διατάξεων των άρθρων 132 παράγραφος 1 και 227 της συνθήκης ΕΚ, την έννοια ότι η είσοδος του πλοίου αυτού στις Κάτω Χώρες πρέπει να θεωρηθεί ως είσοδος στην Κοινότητα αγαθού μη πληρούντος τις προϋποθέσεις των άρθρων 9 και 10 της συνθήκης ΕΚ;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Brescia — τρίτο πολιτικό τμήμα — με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1996 στην υπόθεση Società Palazzo Piacentini Srl κατά Amministrazione Finanziaria dello Stato

(Υπόθεση C-182/97)

(97/C 212/26)

Με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Μαΐου 1997, το Tribunale di Brescia — τρίτο πολιτικό τμήμα —, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Società Palazzo Piacentini Srl και Amministrazione Finanziaria dello Stato, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την

έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. δεδομένου ότι έχει διαπιστωθεί ότι το τέλος υπέρ του δημοσίου για την εγγραφή των εταιρειών στα μητρώα επιχειρήσεων είναι παράνομο ως αντιβαίνουν προς την οδηγία 69/335/ΕΟΚ (¹) του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, ερωτάται αν είναι σύμφωνη προς την κοινοτική νομοθεσία η εφαρμογή του άρθρου 13 του ιταλικού ΠΔ 641/72, που προβλέπει ότι η αξίωση αποδόσεως υπόκειται σε τριετή παραγραφή, ή η εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως συνεπάγεται στην πράξη τη μη εφαρμογή της οδηγίας 69/335, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, για όσο χρόνο μια οδηγία δεν έχει μεταφερθεί ορθώς στο εθνικό δίκαιο, οι πολίτες δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν πλήρως τα δικαιώματά τους.
2. δεδομένου ότι στο ΠΔ 331/93 δεν απαντά ειδική διάταξη που να ρυθμίζει την παραγραφή της αξιώσεως προς απόδοση του αχρεωστήτως καταβληθέντος, ερωτάται αν έχουν εφαρμογή οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 2934 και 2946 του ιταλικού αστικού κώδικα, λαμβανομένου υπόψη ότι η γενομένη καταβολή έχει τον χαρακτήρα του αντικειμενικώς αχρεωστήτως καταβληθέντος (άρθρο 2033 του ιταλικού ΑΚ);
3. ανεξαρτήτως πάντως των ανωτέρω δύο ερωτημάτων, ερωτάται αν η παραγραφή, τόσο η προβλεπόμενη από το άρθρο 13 του ΠΔ 641/72, όσο και η προβλεπόμενη από το άρθρο 2946 ΑΚ, αρχίζει να τρέχει από την ημέρα της καταβολής ή από τη δημοσίευση του ΠΔ 331/93 στη *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* (Εφημερίδα της κυβερνήσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας), ενόψει της προεκτεθείσας αρχής κατά την οποία, για όσο χρόνο μια οδηγία δεν έχει μεταφερθεί ορθώς στο εθνικό δίκαιο, οι πολίτες δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν πλήρως τα δικαιώματά τους.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 9 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-184/97)

(97/C 212/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον δρα. Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 9 Μαΐου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη καταρτίζοντας προγράμματα περιλαμβανόμενα ποιοτικούς στόχους με σκοπό τη μείωση της

ρυπάνσεως που προκαλείται από τις ουσίες που περιέχονται στον κατάλογο II του παραρτήματος της οδηγίας 76/464/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 4ης Μαΐου 1976, περί ρυπάνσεως που προκαλείται από ορισμένες επικίνδυνες ουσίες που εκχέονται στο υδάτινο περιβάλλον της Κοινότητας⁽¹⁾, κατά παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας αυτής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ.

2. να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Από το γράμμα του άρθρου 7 παράγραφος 1 της οδηγίας σε συνδυασμό με το άρθρο 1 αυτής, προκύπτει σαφώς ότι τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να καταρτίζουν προγράμματα περιλαμβάνοντα ποιοτικούς στόχους με σκοπό τη μείωση της ρυπάνσεως των υδάτων εντός ορισμένης προθεσμίας. Καθώς η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αντιτάσσει ότι οι περισσότερες από τις οικείες ουσίες καλύπτονται από αθροιστικές παραμέτρους και επιχειρεί να αποδείξει την ισοδυναμία των εθνικών ρυθμίσεων με τα πρότυπα αποβολής για μεμονωμένες ουσίες και τα πλεονεκτήματα των ρυθμίσεων αυτών. Ομοίως, η ύπαρξη γενικών προγραμμάτων για την εξυγίανση των υδάτων, όπως αυτά στα οποία αναφέρθηκε η εν λόγω κυβέρνηση⁽²⁾, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως επαρκής μεταφορά του άρθρου 7 στο εσωτερικό δίκαιο.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 138.

⁽²⁾ Μεταξύ άλλων, το πρόγραμμα δράσεως για τον ποταμό Έλβα της διεθνούς επιτροπής για την προστασία του Έλβα (ΔΕΠΕ), και το πρόγραμμα εργασίας της ΔΕΠΕ μέχρι το έτος 2000, το πρόγραμμα δράσεως για τον Ρήνο της διεθνούς επιτροπής για την προστασία του Ρήνου (ΔΕΠΡ), και το πρόγραμμα δράσεως που έχει καταρτιστεί ήδη πριν από τη σύμβαση για τον Δούναβη.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Employment Appeal Tribunal με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 1996 στην υπόθεση B. J. Coote κατά Granada Hospitality Ltd

(Υπόθεση C-185/97)

(97/C 212/28)

Με διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των ΕΚ στις 12 Μαΐου 1997, το Employment Appeal Tribunal, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ B. J. Coote και Granada Hospitality Ltd, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Υποχρεώνει η οδηγία 76/207/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, τα κράτη μέλη να περιλάβουν στην οικεία εθνική έννομη τάξη τα μέτρα που θα δώσουν τη δυνατότητα στην ενάγουσα να προσφύγει στα δικαστήρια υπό τις ακόλουθες περιστάσεις:

- i) η ενάγουσα εργαζόταν στην εναγμένη,
- ii) κατά τη διάρκεια της σχέσεως εργασίας άσκησε αγωγή κατά της εναγομένης επικαλούμενη διάκριση λόγω φύλλου, η οποία κατέληξε σε συμβιβασμό,
- iii) μετά τη λήξη της σχέσεως εργασίας, η ενάγουσα προσπάθησε ανεπιτυχώς να βρει εργασία πλήρους απασχολήσεως,
- iv) η εναγομένη προκάλεσε ή συνέβαλε στις δυσχέρειες που αντιμετώπισε η ενάγουσα προκειμένου να βρει εργασία, αρνούμενη να χορηγήσει συστατική επιστολή σε υποψήφιους εργοδότες όταν του ζητήθηκε,
- v) η απόφαση του εργοδότη να αρνηθεί τη χορήγηση συστατικής επιστολής ελήφθη μετά τη λήξη της σχέσεως εργασίας με την ενάγουσα,
- vi) ο λόγος ή ο κύριος λόγος για τον οποίο ο εργοδότης αρνήθηκε να χορηγήσει συστατική επιστολή στην ενάγουσα ήταν ότι παλαιότερα τον είχε αναγάγει επικαλεσθείσα διάκριση λόγω φύλου.

2. Υποχρεώνει η οδηγία 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, τα κράτη μέλη να περιλάβουν στην οικεία εθνική έννομη τάξη τα μέτρα που είναι αναγκαία για να δώσουν τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να προσφύγουν στα δικαστήρια υπό τις περιστάσεις που περιγράφονται ανωτέρω στο ερώτημα 1, με τη διαφορά ότι:

- i) η απόφαση της εναγομένης να αρνηθεί τη χορήγηση συστατικής επιστολής ελήφθη πριν από τη λήξη της σχέσεως εργασίας της ενάγουσας, αλλά
- ii) η κατά κυριολεξία άρνηση, ή οι αρνήσεις, της χορήγησης συστατικής επιστολής διατυπώθηκε μετά τη λήξη της σχέσεως εργασίας της ενάγουσας.

⁽¹⁾ Οδηγία 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ αριθ. L 05/002, σ. 70).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 15 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-186/97)

(97/C 212/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Klaus-Dieter Borchardt, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner C-254, Kirchberg, Luxembourg, άσκησε, στις 15 Μαΐου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ και από την οδηγία 93/71/ΕΟΚ⁽¹⁾ της Επιτροπής, στο μέτρο που δεν θεσπίσε εμπροθέσμως τα μέτρα που είναι αναγκαία για να συμμορφωθεί προς την οδηγία αυτή.
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των διατάξεων του άρθρου 189 τρίτο εδάφιο και του άρθρου 5 πρώτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ υποχρεώνει τα κράτη μέλη να μεταφέρουν στο εσωτερικό δίκαιο τις διατάξεις των οδηγιών κατά τρόπον ώστε να αναπτύξουν πλήρως τα αποτελέσματά τους κατά τη λήξη της προθεσμίας μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο. Η προθεσμία αυτή έχει λήξει από τις 3 Αυγούστου 1994, χωρίς η Γερμανία να έχει εκδώσει τις αναγκαίες διατάξεις.

(¹) ΕΕ αριθ. L 221 της 31. 8. 1993, σ. 27.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Bundesgerichtshof με διάταξη της 11ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση WINGAS GmbH (πρώην Wintershall Gas GmbH) κατά Δήμου Detmold

(Υπόθεση C-187/97)

(97/C 212/30)

Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαρτίου 1997, το Bundesgerichtshof στο πλαίσιο της διαφοράς WINGAS GmbH (πρώην Wintershall Gas GmbH) κατά Δήμου Detmold, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. αποκλείει το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ την εγγυρότητα συμφωνίας με την οποία ένας οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης παραιτήθηκε σε αυτοτελή από νομικής απόψεως αλλά ανήκουσα στον ίδιο επιχειρήση εφοδιασμού με φυσικό αέριο το αποκλειστικό δικαίωμα να χρησιμοποιεί το δημόσιο οδικό δίκτυο για την τοποθέτηση και τη συντήρηση αγωγών για την απευθείας τροφοδοσία με φυσικό αέριο των τελικών καταναλωτών, αποκλείοντας έτσι στην πράξη, εντός των ορίων του, τον ανταγωνισμό ως προς τον εφοδιασμό με φυσικό αέριο, όταν η σχετική σύμβαση εντάσσεται σε μια δέσμη παρομοίων συμβάσεων (παραχωρήσεως), οι οποίες — σε συνδυασμό με συμβάσεις καθορισμού ορίων που συνάπτουν μεταξύ τους οι επιχειρήσεις εφοδιασμού — έχει ως αποτέλεσμα να στεγανοποιούν το σύνολο της εθνικής αγοράς εφοδιασμού με φυσικό αέριο έναντι του εγχώριου ή του προερχόμενου από άλλα κράτη μέλη ανταγωνισμού στον τομέα του άμεσου εφοδιασμού σε φυσικό αέριο;
2. αποκλείει το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ, στο πλαίσιο σχέσεων όπως αυτές που εκτέθηκαν στο υπ' αριθ. 1 ερώτημα, την εγκυρότητα μιας συμφωνίας την οποία ένας οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης, μέσω συμβάσεως που συνάπτει με μια επιχείρηση εφοδιασμού με φυσικό αέριο σχετικά με την τοποθέτηση αγωγών φυσικού αερίου εντός των ορίων του εν λόγω οργανισμού τοπικής αυτοδιοίκησης, επιβάλλει την υποχρέωση στην εν λόγω επιχείρηση να μη χρησιμοποιεί τον μέλλοντα να τοποθε-

τηθεί αγωγό για τον απευθείας εφοδιασμό των τελικών καταναλωτών που ευρίσκονται εντός των ορίων του εν λόγω οργανισμού, όταν σκοπός αυτής της υποχρέωσης είναι να προστατευθεί η ανήκουσα στον ίδιο τον οργανισμό τοπικής αυτοδιοίκησης επιχείρηση εφοδιασμού από τον εντός των ορίων του εν λόγω οργανισμού ανταγωνισμό άλλων επιχειρήσεων μέσω χρήσεως των αγωγών εφοδιασμού;

3. σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 και 2 ερωτήματα:

Μπορεί ένας οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης ή μια επιχείρηση εφοδιασμού ανήκουσα σ' αυτόν, αλλά ανεξάρτητη από νομικής απόψεως, (με την οποία ο οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης έχει συνάψει σύμβαση αποκλειστικής χρησιμοποίησης των δημοσίων οδών), όσον αφορά τη διανομή φυσικού αερίου στους τελικούς καταναλωτές, να θεωρηθεί ως προσφέρων υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος, κατά την έννοια του άρθρου 90 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, όταν δεν υφίσταται μεν κυριαρχική μεταβίβαση αυτών των καθηκόντων — τα οποία μπορούν να επιτελέσουν και καθαρώς ιδιωτικές επιχειρήσεις — στον οργανισμό τοπικής αυτοδιοίκησης, τα καθήκοντα όμως αυτά ο οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης μπορεί να τα επιτελέσει ως μια από τις αρμοδιότητές του, κατά την άσκηση δε αυτών των καθηκόντων (εκ μέρους του ίδιου ή της επιχείρησης εφοδιασμού) υπόκειται — όπως και οι ιδιωτικές επιχειρήσεις — σε κρατική εποπτεία και στη γενική υποχρέωση να προβαίνει στις συνδέσεις και τον εφοδιασμό;

4. σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο υπ' αριθ. 1 και 3 ερωτήματα:

εξετάζοντας αν συμφωνίες αυτού του είδους εξαιρούνται, δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ, πρέπει να ληφθούν υπόψη μόνο στοιχεία που αφορούν την ασφάλεια και τη χαμηλή τιμή για τον εφοδιασμό σε φυσικό αέριο, ή μπορούν επίσης να ληφθούν υπόψη και άλλα στοιχεία, που αφορούν άλλου είδους κοινά συμφέροντα (ιδίως την προστασία του περιβάλλοντος);

5. σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 και 3 ερωτήματα και μη εφαρμογής των κανόνων της συνθήκης περί ανταγωνισμού, κατά το άρθρο 90 παράγραφος 2 εδάφιο της συνθήκης ΕΚ:

μπορεί να θεωρηθεί ότι συμφωνίες του είδους αυτών στις οποίες αναφέρονται τα υπ' αριθ. 1 και 2 ερωτήματα μεταξύ οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και επιχειρήσεων εφοδιασμού με φυσικό αέριο, οι οποίες αποκλείουν τον ανταγωνισμό στον τομέα του εφοδιασμού με φυσικό αέριο, παρακωλύουν την ανάπτυξη του εμπορίου κατά τρόπο που θίγει τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου;

Αίτηση αναιρέσεως του L. B. Rasmussen που υποβλήθηκε στις 15 Μαΐου 1997 κατά της απόφασης της 18ης Μαρτίου 1997, την οποία εξέδωσε το πέμπτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-35/96, L. B. Rasmussen κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-188/97 P)

(97/C 212/31)

Ο L. B. Rasmussen, εκπροσωπούμενος από τον Carlo Revoldini, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμ-

βούργο τον ανωτέρω δικηγόρο, 180, route de Longwy, υπέβαλε στις 15 Μαΐου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση αναιρέσεως κατά της απόφασης της 18ης Μαρτίου 1997, την οποία εξέδωσε το πέμπτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-35/96, L. B. Rasmussen κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 18ης Μαρτίου 1997 στην υπόθεση T-35/96⁽¹⁾ στο σύνολό της περιλαμβανομένης της επιδικάσεως των δικαστικών εξόδων και,
- ενεργώντας όπως όφειλε να ενεργήσει το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αφενός,
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί ακυρώσεως της διαδικασίας την ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/116/94, αφετέρου,
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί επιφυλάξεως της θέσεως που αποτελεί το αντικείμενο αυτής της ανακοινώσεως κενής θέσεως σε υπήκοο νέου κράτους μέλους και περί δημοσιεύσεως της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού COM/A/929 (Προϊστάμενος της μονάδας V.F.3), καθώς και
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη την οποία αυτός υπέστη,
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Παράβαση των άρθρων 4, 5, 7, 25, 27, 29 και 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας και του καθήκοντος προνοίας και κατάχρηση εξουσίας, καθόσον το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε εσφαλμένως και ανεπαρκώς το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και παρέλειψε να απαντήσει στα επιχειρήματα και στα αιτήματα των διαδίκων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 131 της 26. 4. 1997, σ. 14.

Προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 16 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-189/97)

(97/C 212/32)

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Gregorio Garzón Clariana, jurisconsulte, Ch. Pennera, προϊστάμενο της νομικής υπηρεσίας, και H. Krück, μέλος της υπηρεσίας αυτής, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, υπηρεσία ταχυδρομείου και πρωτοκόλλου, Bâtiment Tour, άσκησε, στις 16 Μαΐου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 408/97 του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 1997⁽¹⁾, για τη σύναψη συμφωνίας συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση της συνθήκης ΕΚ, άρθρο 228: το Συμβούλιο δεν μπορούσε να συνάψει τη συμφωνία με τη Μαυριτανία χωρίς να έχει ζητήσει και λάβει τη σύμφωνη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, βάσει της παραγράφου 3 δεύτερο εδάφιο του άρθρου 228 της συνθήκης ΕΚ. Πράγματι, η συμφωνία αυτή έχει σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις λόγω του ότι η χρηματική αντιστάδμιση, που προβλέπεται μόνο για τη Μαυριτανία συνιστά ποσοστό ανώτερο του 20 % των πιστώσεων του κονδυλίου του προϋπολογισμού Β 7-800 («Διεθνείς συμφωνίες στον τομέα της αλιείας»), οι οποίες προβλέπονται για καθένα από τα οικονομικά έτη τα οποία αφορούσε μέχρι τώρα το ανωτέρω κονδύλιο,
- παράβαση ουσιώδους τύπου (διαδικασία διαβουλεύσεως ασυμβίβαστη προς τη συνθήκη και έλλειψη αιτιολογίας ως προς τη μεταβολή της νομικής βάσεως που πρότεινε η Επιτροπή).

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 62 της 4. 3. 1997, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal de première instance de Namur, με απόφαση της 14ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση Christelle Delière κατά ASBL Ligue francophone de judo et disciplines associées, ASBL Ligue belge de judo και François Pacquee

(Υπόθεση C-191/97)

(97/C 212/33)

Με απόφαση της 14ης Μαΐου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 1997, το Tribunal de première instance de Namur, υπέβαλε προς το Δικαστήριο στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, αφενός, Christelle Delière και, αφετέρου, ASBL Ligue Francophone de judo et disciplines associées, ASBL Ligue belge de judo και François Pacquee, που εκκρεμεί ενώπιόν του, αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Tribunal de première instance de Namur ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ακόλουθου ερωτήματος:

αντιβαίνει ή όχι στη συνθήκη της Ρώμης και, ειδικότερα, στα άρθρα 59, 85 και 86 της συνθήκης αυτής το γεγονός ότι επιβάλλεται στους επαγγελματίες ή ημιεπαγγελματίες αθλητές ή στους προτιθεμένους να ασκήσουν επαγγελματική ή ημιεπαγγελματική δραστηριότητα η υποχρέωση να λαμβάνουν άδεια από την οικεία ομοσπονδία προκειμένου να μετέχουν σε διεθνείς αγώνες στους οποίους δεν συμμετέχουν εθνικές ομάδες;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 16 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-192/97)

(97/C 212/34)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Götz zur Hausen, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε, στις 16 Μαΐου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 82/501/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1982, περί του κινδύνου ατυχημάτων μεγάλης εκτάσεως τον οποίο περιζκλείουν ορισμένες βιομηχανικές δραστηριότητες και ιδίως από το άρθρο 1 σε συνδυασμό με τα παραρτήματα I και III καθόσον
 - δεν περιέλαβε πλήρως στο εσωτερικό δίκαιο την έννοια του «ατυχήματος μεγάλης εκτάσεως», διότι δεν περιλαμβάνονται στον κύκλο των προσώπων τα οποία αφορά ο σοβαρός κίνδυνος πρόσωπα τα οποία είναι υποχρεωμένα να προλαμβάνουν ατυχήματα από μηχανικό αίτιο και να περιορίζουν τις συνέπειές τους,
 - δεν περιέλαβε πλήρως στο εθνικό δίκαιο την έννοια της «βιομηχανικής δραστηριότητας», διότι η επεξεργασία χημικών ουσιών καλύπτεται μόνον όταν λαμβάνει χώρα χημική μετατροπή,
 - το όριο της ποσότητας που έχει καθορίσει για το υποξείδιο του αζώτου δεν συνάδει προς το παράρτημα III της οδηγίας,
 - δεν περιέλαβε στο πεδίο εφαρμογής των εθνικών διατάξεων την υπ' αριθ. 175 του παραρτήματος III της οδηγίας ουσία
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα έξοδα της διαδικασίας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως C-186/97⁽²⁾. Η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο έχει ήδη λήξει από τις 8 Ιανουαρίου 1984.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 230 της 5. 8. 1982, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την οδηγία 91/692/ΕΟΚ (ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 48).

⁽²⁾ Βλέπε το αυτό τεύχος της ΕΕ, σ. 16.

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal administratif (πρώτο τμήμα) του Λουξεμβούργου με αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1997 στο πλαίσιο των υποθέσεων, αντιστοίχως, Manuel de Castro Freitas και Raymond Escallier κατά υπουργού Μεσάιων Τάξεων και Τουρισμού

(Υποθέσεις C-193/97 και C-194/97)

(97/C 212/35)

Με αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1997, οι οποίες περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Μαΐου 1997, το tribunal administratif (πρώτο τμήμα) του Λουξεμβούργου, στο πλαίσιο των εκκρεμών ενώπιον αυτού υποθέσεων, αντιστοίχως, Manuel de Castro Freitas και Raymond Escallier κατά υπουργού Μεσάιων Τάξεων και Τουρισμού, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- καλύπτει το πρώτο εδάφιο του άρθρου 3 της οδηγίας 64/427 της 7ης Ιουλίου 1964⁽¹⁾ περί των λεπτομερειών εφαρμογής των μεταβατικών μέτρων στον τομέα των μη μισθωτών δραστηριοτήτων μεταποίησης που υπάγονται στις κλάσεις 23-40 ΔΤΤΒ (Βιομηχανία και Βιοτεχνία), στο οποίο γίνεται λόγος, αφενός, για την ανάληψη «μίας από τις δραστηριότητες που μνημονεύονται στο άρθρο 1 παράγραφος 2» ή για την άσκηση «τους» και, αφετέρου, προς το τέλος του για «την πραγματική άσκηση της εν λόγω δραστηριότητας», επίσης την κατάσταση ενός κοινοτικού υπηκόου που έχει ταυτοχρόνως ασκήσει εντός του κράτους μέλους προελεύσεως πλείονες δραστηριότητες εμπιπτουσες στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής και που ζητεί την εγκατάσταση της επιχειρήσεώς του εντός άλλου κράτους μέλους με τη συνέχιση της ταυτόχρονης ασκήσεως των δραστηριοτήτων (υπόθεση C-193/97) / επαγγελμάτων (υπόθεση C-194/97) αυτών, ενόψει ιδίως της αρχής της ελευθερίας εγκαταστάσεως που καθιερώνεται από το άρθρο 52 της τροποποιημένης συνθήκης της 17ης Απριλίου 1957 περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας;
- σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μεταβάλλεται η απαιτούμενη από το άρθρο 3 στοιχείο α) περίοδος ασκήσεως για όλες ή για ορισμένες από τις περι όν πρόκειται δραστηριότητες λόγω της ταυτόχρονης ασκήσεως αυτών;
- ποια είναι η ενδεχόμενη επίπτωση της συναφείας ή ακόμη της ελλείψεως συναφείας μεταξύ των περι όν πρόκειται δραστηριοτήτων;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 006/001, σ. 38.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 20 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-195/97)

(97/C 212/36)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Paolo Stancanelli, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, Centre Wagner, Kirchberg,

άσκησε στις 20 Μαΐου 1997 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, διότι δεν θέσπισε ούτε ανακοίνωσε εμπροθέσμως τις διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 91/676/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για την προστασία των υδάτων από τη νιτροϋπανση γεωργικής προέλευσης, και ιδίως δεν τήρησε την υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 3 παράγραφος 2 της εν λόγω οδηγίας,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να τηρούν τις προβλεπόμενες από τις οδηγίες προθεσμίες για τη μεταφορά τους στο εσωτερικό δίκαιο. Η εν λόγω προθεσμία έληξε χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει εκδώσει τις αναγκαίες διατάξεις για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία την οποία αφορούν τα αιτήματα της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ αριθ. L 375 της 31. 12. 1991, σ. 1.

Αίτηση αναρέσεως της Intertronic F. Cornelis GmbH, που ασκήθηκε στις 21 Μαΐου 1997 κατά της διατάξεως της 19ης Φεβρουαρίου 1997, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-117/96, Intertronic F. Cornelis GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπόθεση C-196/97 P) (97/C 212/37)

Η Intertronic F. Cornelis GmbH, με έδρα το Emden (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Detlef Schumacher (καθηγητή στη Βρέμη) και Wilhelm Wiltfang, Heidelberger Str. 7, D-28203, Βρέμη, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Μαΐου 1997 αίτηση αναρέσεως κατά της διατάξεως της 19ης Φεβρουαρίου 1997, την οποία εξέδωσε στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-117/96, Intertronic F. Cornelis GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναρρέουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναρέσει τη διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 19ης Φεβρουαρίου 1997·
2. να διαπιστώσει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή·
3. να παραπέμψει τη διαφορά στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προκειμένου να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής·

4. να καταδικάσει την αναρρεσιβαλλόμενη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αναρρεσιβαλλόμενη διάταξη κρίθηκε, παρά τη δηλωθείσα βούληση της αναρρεσεύουσας, ότι ζητεί να διαπιστωθεί ότι υφίσταται, αφενός, παράβαση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας προκύπτουσα από τη νομολογία που ανέπτυξαν τα δικαστήριά της και, αφετέρου, ζημία της αναρρεσεύουσας απορρέουσα από την παράβαση αυτή. Η εννοιολογική αυτή μετατροπή είναι αντικειμενικώς αδικαιολόγητη και δικονομικώς απαράδεκτη.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Liverpool Industrial Tribunal με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση Donna Marie Davies κατά Girobank plc

(Υπόθεση C-197/97)

(97/C 212/38)

Με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Μαΐου 1997, το Liverpool Industrial Tribunal, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Donna Marie Davies και Girobank plc., που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. είναι όλοι ή οποιοσδήποτε από τους ακόλουθους όρους που περιέχονται σε σύμβαση εργασίας αντίθετοι προς την κατ' άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ αρχή της ίσης αμοιβής για όμοια εργασία, στο μέτρο που έχουν επίπτωση στη γυναίκα που έχει επιστρέψει στην εργασία της κατόπιν αδειάς μητρότητας που δικαιούνται:
 - α) ο όρος βάσει του οποίου το συνταξιοδοτικό δικαίωμα (στο πλαίσιο συνταξιοδοτικού συστήματος τελικού μισθού) υπολογίζεται σύμφωνα με μαθηματικό τύπο στον οποίο περιλαμβάνεται παράγοντας που αντιπροσωπεύει τη συντάξιμη υπηρεσία, στην περίπτωση που δεν υπολογίζεται ως συντάξιμη υπηρεσία οποιαδήποτε περίοδος αδειάς άνευ αποδοχών (όρος στον οποίο περιλαμβάνεται η περίοδος αδειάς μητρότητας άνευ αποδοχών όταν στη γυναίκα δεν καταβάλλονται πλέον οι βάσει συμβάσεως ή εκ του νόμου παροχές λόγω μητρότητας) όταν ο μισθωτός δεν καταβάλλει εισφορές στο στηριζόμενο σ' αυτές συνταξιοδοτικό σύστημα του εργοδότη·
 - β) η πρακτική κατά την οποία το συνταξιοδοτικό δικαίωμα (στο πλαίσιο συνταξιοδοτικού συστήματος τελικού μισθού) υπολογίζεται σύμφωνα με μαθηματικό τύπο στον οποίο περιλαμβάνεται παράγοντας που αντιπροσωπεύει τον τελικό συντάξιμο μισθό, δηλαδή όποιο ποσό είναι μεγαλύτερο μεταξύ i) του συντάξιμου μισθού του μισθωτού που καταβλήθηκε κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο που έληξε την τελευταία ημέρα της εργασίας του και ii) του υψηλότερου συντάξιμου μισθού που εισέπραξε ο μισθωτός κατά οποιοδήποτε από τα πέντε τελευταία πλήρη φορολογικά έτη πριν από την τελευταία ημέρα της εργασίας του, με αποτέλεσμα οι μισθωτοί που έλαβαν άδεια άνευ αποδοχών (περιλαμβανομένης της αδειάς μητρότητας άνευ

αποδοχών) κατά τις ανωτέρω περιόδους να έχουν συνήθως χαμηλότερο τελικό συντάξιμο μισθό απ' ό,τι θα είχαν αν δεν είχαν λάβει άδεια άνευ αποδοχών·

- γ) ο όρος βάσει του οποίου το δικαίωμα προς παροχές λόγω θελουσίας εξόδου υπολογίζεται σύμφωνα με μαθηματικό τύπο στον οποίο περιλαμβάνεται παράγοντας που αντιπροσωπεύει την υπηρεσία (η οποία αποτελείται από τη συντάξιμη υπηρεσία υπό το συνταξιοδοτικό σύστημα συν οποιαδήποτε περίοδο πραγματικής υπηρεσίας προ της υπαγωγής στο σύστημα), στην περίπτωση που δεν υπολογίζεται ως υπηρεσία οποιαδήποτε περίοδος αδειάς άνευ αποδοχών (όρος στον οποίο περιλαμβάνεται η περίοδος αδειάς μητρότητας άνευ αποδοχών όταν στην γυναίκα δεν καταβάλλονται πλέον οι βάσει συμβάσεως ή εκ του νόμου παροχές λόγω μητρότητας) όταν ο μισθωτός δεν καταβάλλει εισφορές στο στηριζόμενο σ' αυτές συνταξιοδοτικό σύστημα του εργοδότη·
- δ) η πρακτική κατά την οποία το δικαίωμα προς παροχές λόγω θελουσίας εξόδου υπολογίζεται σύμφωνα με μαθηματικό τύπο στον οποίο περιλαμβάνεται παράγοντας που αντιπροσωπεύει τον μισθό μιας εβδομάδας, στην περίπτωση που το ύψος του μισθού μιας εβδομάδας βασίζεται στον ανωτέρω υπό στοιχείο β) τελικό συντάξιμο μισθό, με αποτέλεσμα στον μισθωτό που έλαβε άδεια άνευ αποδοχών (περιλαμβανομένης της άδειας μητρότητας άνευ αποδοχών) κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο που έληξε την τελευταία ημέρα της εργασίας του να καταβάλλονται μικρότερες παροχές λόγω θελουσίας εξόδου απ' ό,τι θα καταβάλλονταν αν δεν είχε λάβει άδεια άνευ αποδοχών·
- 2) έχει για την απάντηση στο ερώτημα 1 σημασία και, αν ναι, ποια, το ότι η γυναίκα είχε δικαίωμα να συνεχιστεί ο υπολογισμός ως συντάξιμης υπηρεσίας της περιόδου άδειας μητρότητας άνευ αποδοχών, με το να καταβάλει στο συνταξιοδοτικό σύστημα:
- α) τις εισφορές που βαρύνουν τον ασφαλισμένο ή
- β) τις εισφορές που βαρύνουν τον ασφαλισμένο και τον εργοδότη·
- 3) έχει για την απάντηση στο ερώτημα 1, ή σε οποιοδήποτε μέρος του, σημασία και, αν ναι, ποια, το ότι λόγω της λήψης αδειών άνευ αποδοχών (περιλαμβανομένης της άδειας μητρότητας άνευ αποδοχών) μειώνονται οι παροχές (είτε η σύνταξη είτε οι παροχές λόγω θελουσίας εξόδου) προς σημαντικά μεγαλύτερο ποσοστό γυναικών απ' ό,τι ανδρών μισθωτών·
- 4) είναι αντίθετο προς την αρχή της ίσης αμοιβής για όμοια εργασία το ότι μια γυναίκα που βρίσκεται σε άδεια μητρότητας, έχοντας λάβει τις βάσει συμβάσεως ή/και εκ του νόμου παροχές λόγω μητρότητας που δικαιούται σύμφωνα με τη σύμβασή της εργασίας ή/και την εθνική νομοθεσία, δεν λαμβάνει βάσει της συμβάσεως εργασίας περαιτέρω παροχές λόγω μητρότητας υπό περιστάσεις όπου ο μισθωτός που απουσιάζει από την εργασία του λόγω ασθένειας, κατά την ίδια περίοδο με αυτήν που η γυναίκα απουσιάζει από την εργασία της έχοντας λάβει την άδεια μητρότητας που δικαιούται, λαμβάνει βάσει της συμβάσεως εργασίας παροχές λόγω ασθένειας·

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-198/97)

(97/C 212/39)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Claudia Schmidt, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, επικουρούμενη από τον Alexander Böhlke, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε, στις 23 Μαΐου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,
- μη λαμβάνοντας, στο επίπεδο των παλαιών ομοσπονδίων κρατών, τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει ότι η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως θα ανταποκρινόταν εντός δέκα ετών από την κοινοποίηση της οδηγίας, στις 10 Δεκεμβρίου 1975, στις οριακές τιμές που επιβάλλει το άρθρο 3,
 - και μη προβαίνοντας στις προβλεπόμενες δειγματοληψίες με την ελάχιστη συχνότητα που ορίζεται στο παράρτημα,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 παράγραφος 1 και το άρθρο 6 παράγραφος 1 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως (1)·

- β) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση του άρθρου 4 παράγραφος 1 της οδηγίας: από τα στοιχεία που προσκόμισε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τα οποία έχουν περιληφθεί στις ετήσιες κοινοτικές εκθέσεις που έχει δημοσιεύσει, σύμφωνα με το άρθρο 13 της οδηγίας, η Επιτροπή, προκύπτει ότι ένα μεγάλο μέρος των υδάτων κολυμβήσεως στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξακολουθεί να μην ανταποκρίνεται στις τιμές που επιβάλλει η οδηγία. Από την έκθεση της Επιτροπής σχετικά με την κολυμβητική περίοδο 1995 απορρέει ότι, από τα 446 θαλάσσια ύδατα κολυμβήσεως, το 11,9% δεν ανταποκρινόταν στις τιμές που επιβάλλει η οδηγία. Εάν ληφθεί υπόψη ότι ένα επιπλέον ποσοστό 6,5% των υδάτων κολυμβήσεως στις γερμανικές ακτές δεν ελέγχθηκε επαρκώς, συνάγεται ότι οι αριθμοί αυτοί δεν είναι ασήμαντοι. Όσον αφορά τα 1 822 γερμανικά εσωτερικά ύδατα, η κατάσταση εμφανίζεται ακόμη χειρότερη. Βέβαια, όσον αφορά την κατηγορία αυτή, μόνο το 10,3% των υδάτων κολυμβήσεως δεν ανταποκρίνεται στις επιβαλλόμενες τιμές, όμως το 42,5% δεν ελέγχθηκε επαρκώς.

Είναι αληθές, αν και άνευ σημασίας, ότι, σε περίπτωση που γίνει δεκτή από το Συμβούλιο η πρόταση περί τροποποίησης της οδηγίας που έχει υποβάλει η Επιτροπή και, συγκεκριμένα, σε περίπτωση που εξαλειφθεί η μικροβιολογική παράμετρος «ολικά κολοβακτηρίδια» και στη θέση της εισαχθεί μια υποχρεωτική ανώτατη τιμή για τον στρεπτόκοκκο κοπράνων, ορισμένες από τις διαπιστωθείσες παραβάσεις θα καταστούν άνευ αντικειμένου.

Πέραν τούτου, οι περιπτώσεις για τις οποίες η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει ρητά παραδεχθεί ότι έχει άπαξ υπερβεί τις οριακές τιμές δεν θα θεωρηθούν πλέον ως άνευ σημασίας, σε περίπτωση που γίνει δεκτή από το Συμβούλιο η πρόταση περί τροποποίησης, για όσο χρόνο η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πραγματοποιεί κατά κανόνα μόνο οκτώ έως δέκα δειγματοληψίες κάθε κολυμβητική περίοδο,

- παράβαση του άρθρου 6 παράγραφος 1 της οδηγίας: από την κοινοτική έκθεση της Επιτροπής για το 1995 προκύπτει ότι το 6,5 % των υδάτων κολυμβήσεως στις γερμανικές ακτές και το 42,5 % των γερμανικών εσωτερικών υδάτων δεν ελέγχθηκαν επαρκώς το έτος 1995.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 108.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Royal Court of Jersey, με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997, στην υπόθεση Emidio Marco Rios κατά His Excellency the Lieutenant Governor of Jersey

(Υπόθεση C-199/97)

(97/C 212/40)

Με διάταξη της 28ης Απριλίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Μαΐου 1997, το Royal Court of Jersey, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Emidio Marco Rios και His Excellency the Lieutenant Governor of Jersey που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. υπό την προϋπόθεση ότι οι Βρετανοί πολίτες δεν υπόκεινται στον έλεγχο εισόδου μεταναστών στη νήσο Jersey ή δεν απελευνούνται από τη νήσο αυτή, συνεπάγεται το άρθρο 4 του πρωτοκόλλου αριθ. 3(¹) της πράξεως προσχωρήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ότι ούτε οι υπήκοοι άλλου κράτους μέλους μπορούν να απελευνούνται από τη νήσο Jersey;
2. Αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι αρνητική, εμποδίζει το εν λόγω άρθρο 4 τις αρμόδιες αρχές της νήσου Jersey να απελάσουν υπήκοο άλλου κράτους μέλους, εκτός αν τέτοια απέλαση δικαιολογείται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας;

(¹) ΕΕ αγγλική ειδική έκδοση της 27. 3. 1972, σ. 164.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-201/97)

(97/C 212/41)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Hendrik Van Lier, νομικό σύμβουλο και τον Δημήτρη Τριανταφύλλου, μέλος της νομικής υπηρεσίας της

Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 26 Μαΐου 1997, προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παραλείποντας να ανακοινώσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προς συμμόρφωση με την οδηγία 93/76/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1993, περί του περιορισμού των εκπομπών του διοξειδίου του άνθρακος με τη βελτίωση της ενεργειακής απόδοσης (SAVE)(¹) ή μη έχοντας λάβει τα αναγκαία μέτρα προς συμμόρφωση με αυτή, δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της εν λόγω οδηγίας,
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 10 της οδηγίας 93/76/ΕΟΚ τα κράτη μέλη έπρεπε να είχαν λάβει τα αναγκαία μέτρα για συμμόρφωση προς τις διατάξεις της μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1994 και να έχουν ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η Ελληνική Δημοκρατία δεν έχει ακόμα προσαρμόσει τη νομοθεσία της προς τις διατάξεις της οδηγίας παραβαίνοντας έτσι τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ και από το άρθρο 10 της οδηγίας αυτής.

(¹) ΕΕ αριθ. L 237 της 22. 9. 1993, σ. 28.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 22ας Μαΐου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam, στην υπόθεση Fitzwilliam Executive Search Limited, ενεργούσα υπό την επωνυμία Fitzwilliam Technical Services (FTS), κατά της διοικήσεως του Landelijk instituut sociale verzekeringen η οποία διαδέχθηκε τη διοίκηση του Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging

(Υπόθεση C-202/97)

(97/C 212/42)

Με διάταξη της 22ας Μαΐου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Μαΐου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Amsterdam στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Fitzwilliam Executive Search Limited, ενεργούσα υπό την επωνυμία Fitzwilliam Technical Services (FTS) και της διοικήσεως του Landelijk instituut sociale verzekeringen η οποία διαδέχθηκε τη διοίκηση του Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. α) μπορεί η αναφερόμενη στο άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 έννοια «επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται» να συμπληρωθεί μέσω συγκεκριμένων προϋποθέσεων

ή όρων που δε αναφέρονται ρητώς στη διάταξη αυτή;

- β) σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως:
- i) μπορούν οι αρχές κράτους μέλους να διατυπώνουν αυτοτελώς αυτούς τους όρους και προϋποθέσεις;
 - ii) μπορούν προς συμπλήρωση της αναφερόμενης στο άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 έννοιας «επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται» να τεθούν ποσοτικοί όροι που δεν στηρίζονται στην απόφαση 128⁽¹⁾ όσον αφορά τις εντός των διαφόρων κρατών μελών ασκούμενες δραστηριότητες, τον πραγματοποιούμενο κύκλο εργασιών και τα απασχολούμενα πρόσωπα;
 - iii) μπορεί στην αλληλουχία αυτή να τεθεί η προϋπόθεση ότι οι ασκούμενες από τον εργοδότη εντός των διαφόρων κρατών μελών δραστηριότητες έχουν το ίδιο ακριβώς αντικείμενο;
 - iv) αν οι αναφερόμενες στα σημεία ii και iii προϋποθέσεις δεν μπορούν να τεθούν, τί (είδους) προϋποθέσεις θα μπορούσαν τότε να τεθούν;
 - v) πρέπει αυτές οι — ενδεχομένως — δυνάμενες να τεθούν προϋποθέσεις να γνωστοποιούνται στον εργοδότη πριν από την έναρξη των δραστηριοτήτων του;
- γ) σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως:
- i) εξακολουθούν να έχουν τα εκτελεστικά όργανα, ενόψει των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-19/67 (Van der Vecht) και C-35/70 (Manpower) ορισμένη ευχέρεια ερμηνείας εν όψει της αναφερόμενης στο άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 έννοια «επιχείρηση στην οποία κανονικά υπάγεται»;
 - ii) σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά πόσο υφίσταται αυτή η ευχέρεια;

2. α) είναι το χορηγηθέν από το εξουσιοδοτημένο συναφώς όργανο κράτους μέλους πιστοποιητικό κατά την έννοια του άρθρου 11 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 574/72, όσον αφορά τις οριζόμενες σ' αυτό έννομες συνέπειες, εν πάση περιπτώσει δεσμευτικό για τις αρχές άλλου κράτους μέλους;
- β) σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως:
- i) υπό ποιές περιστάσεις δεν συμβαίνει αυτό;
 - ii) μπορεί η αποδεικτική ισχύς του πιστοποιητικού να αγνοηθεί από τις αρχές κράτους μέλους χωρίς παρέμβαση του οργάνου που εξέδωσε το πιστοποιητικό;
 - iii) σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, σε τί συνίσταται η παρέμβαση του οργάνου που εξέδωσε το πιστοποιητικό;

(¹) Διοικητική επιτροπή για την κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 27 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-203/97)

(97/C 212/43)

Στις 27 Μαΐου 1997, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Klaus-Dieter Borchardt, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner 254, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΚ και την οδηγία 94/13/ΕΚ (¹), δοθέντος ότι δεν έχει θεσπίσει εμπροθέσμως τα μέτρα που είναι αναγκαία προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία αυτή;
- 2) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια με εκείνα της υποθέσεως C-186/97 (²) η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο έληξε την 1η Ιανουαρίου 1995.

(¹) ΕΕ αριθ. L 92 της 9. 4. 1994, σ. 27.

(²) Βλέπε το αυτό τεύχος της ΕΕ, σ. 16.

Προσφυγή της Πορτογαλικής Δημοκρατίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-204/97)

(97/C 212/44)

Η Πορτογαλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους Luís Fernandes, Ângelo Seica Neves και Carlos Botelho Moniz με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πορτογαλική πρεσβεία, 33, allée Scheffer, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 29 Μαΐου 1997 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 6ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με την κρατική ενίσχυση υπ' αριθ. 703/95 — Γαλλία, που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, τεύχος C 70, της 6ης Μαρτίου 1997, σ. 14,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση ουσιώδους τύπου

- Παράβαση του άρθρου 93 παράγραφος 2 και 3 της συνθήκης ΕΚ: διεξάγοντας μακρές και πολύπλοκες διαπραγματεύσεις με τις γαλλικές αρχές —που διήρκεσαν 16 περίπου μήνες από της ημερομηνίας κοινοποιήσεως— στο πλαίσιο της προκαταρκτικής φάσεως του άρθρου 93 παράγραφος 3 η Επιτροπή ανέτρεψε το καθιερούμενο με τη διάταξη αυτή σύστημα διαδικαστικών κανόνων. Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή μετετόπισε στην προκαταρκτική αυτή φάση —η οποία δεν παρέχει ούτε στα άλλα κράτη μέλη ούτε στους ενδιαφερομένους τρίτους τις διαδικαστικές εγγυήσεις, οι οποίες ενεργοποιούνται από της κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 93 παράγραφος 2— την εμπειριστατωμένη εξέταση των κοινοποιηθέντων μέτρων, η οποία πρέπει να γίνεται στο πλαίσιο της προαναφερθείσας διαδικασίας.

Εξάλλου, η Επιτροπή προσέβαλε τα διαδικαστικά δικαιώματα της ΑΕΒΡ — Associação das Empresas de Vinho do Porto, ως τρίτου καταγγέλλοντος, καθ' όσον παρέβλεψε ολοσχερώς τα δικαιώματα συμμετοχής του φορέα αυτού στη διοικητική διαδικασία. Η Επιτροπή, αφού διεξήγαγε μακρές διαπραγματεύσεις με τις γαλλικές αρχές, στην προκαταρκτική φάση, είχε την υποχρέωση να ενημερώσει την ΑΕΒΡ τόσο επί των βασικών στοιχείων των κοινοποιηθέντων μέτρων, όσο και επί των επιφυλάξεων που διατύπωσε η Επιτροπή έναντι των μέτρων αυτών, και να ζητήσει από την καταγγέλουσα να υποβάλει τις παρατηρήσεις που έρχινε σκόπιμες.

- Παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης ΕΚ: η προσβαλλόμενη πράξη δεν εκθέτει επαρκώς τις —πραγματικές και νομικές— προϋποθέσεις που καθόρισαν την κατεύθυνση της εκδοθείσας αποφάσεως.
- Παράβαση της συνθήκης ή κανόνων δικαίου σχετικών με την εφαρμογή της
- Παράβαση του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό προς το άρθρο 95 της ίδιας συνθήκης: η Επιτροπή δεν ηδύνατο να αγνοεί —και διότι το ζήτημα αυτό ρητώς θίχτηκε από την καταγγέλουσα— την επίπτωση της εθνικής φορολογικής νομοθεσίας τόσο επί των προϊόντων που απολαύουν των εγκριθεισών ενισχύσεων, όσο και επί των ανταγωνιστικών τους προϊόντων. Έστω και αν η γαλλική αυτή νομοθεσία δεν εισάγει τυπικώς διάκριση, ουσιαστικώς παράγει αναμιφισβήτητα διακρίσεις. Έτσι οι φυσικώς γλυκείς οίνοι (92 % των οποίων είναι γαλλικής παραγωγής) φορολογούνται προς 350 γαλλικά φράγκα, ενώ οι λοιποί οίνοι λικέρ (81 % των οποίων εισάγονται από άλλα κράτη μέλη) φορολογούνται προς 1 400 γαλλικά φράγκα ανά εκατόλιτρο τελικού προϊόντος (ήτοι το τετραπλάσιον). Εγκρίνοντας ένα καθεστώς ενισχύσεων απεριορίστης ισχύος, το οποίο σχεδιάστηκε με γνώμονα τα συμφέροντα των παραγωγών γαλλικών

οίνων λικέρ που δεν περιλαμβάνονται στην πλεονεκτικότερη φορολογική κατηγορία, η Επιτροπή δημιούργησε απλώς ένα σύστημα δυνάμει του οποίου όλοι οι οίνοι λικέρ γαλλικής παραγωγής απολαύουν σημαντικότερων ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων έναντι των παραπλησίων προϊόντων που παράγονται ή προέρχονται από άλλα κράτη μέλη.

- Παράβαση των γενικών κριτηρίων εφαρμογής των παρεκκλίσεων του άρθρου 92 παράγραφος 3: εγκρίνοντας μέτρα απεριορίστης ισχύος, των οποίων οι λεπτομέρειες και οι όροι εκτελέσεως δεν διατυπώνονται με τρόπο διαφανή, η Επιτροπή παρέβη τα γενικά κριτήρια εφαρμογής των παρεκκλίσεων του άρθρου 92 παράγραφος 3 και ειδικότερα το κριτήριο της διαφάνειας των ενισχύσεων και το κριτήριο του χρονικώς περιορισμένου και του φθίνοντος ύψους των ενισχύσεων υπέρ μέτρων αναδιαρθρώσεως.

Προσφυγή του Βασιλείου της Σουηδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 30 Μαΐου 1997

(Υπόθεση C-206/97)

(97/C 212/45)

Το Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο από τη Lotty Nordling, rättschef, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Σουηδίας, 2, rue H. Heine, Luxembourg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 30 Μαΐου 1997, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. δυνάμει του άρθρου 173, να ακυρώσει τον περί καθορισμού των ΤΑC κανονισμό [(ΕΚ) αριθ. 390/97]⁽¹⁾, στο μέτρο που αφορά την κατανομή του γάδου στη ζώνη IIIbcd, καθώς και
2. να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της Σουηδίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Παράβαση του άρθρου 121 παράγραφος 1 της πράξης περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και των προσαρμογών των ιδρυτικών συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως προσαρμόστηκε με την απόφαση του Συμβουλίου 95/1/ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ⁽²⁾:

για το έτος 1997 η Κοινότητα διαθέτει αλίευμα 112 452 τόνων γάδου για αλιεία εντός των κοινοτικών υδάτων στη ζώνη III b, c, d. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 121 παράγραφος 1 της πράξης προσχωρήσεως, το μερίδιο της Σουηδίας επί του εν λόγω επιτρεπομένου αλιεύματος ορίζεται σε 39 999 τόνους (0,35037 × 50 000 τόνους + 0,4 × 62 452 τόνους - 2 500 τόνους). Συναφώς, θεωρήθηκε ότι 2 500 τόνοι από την ποσόστωση της Σουηδίας κατά το έτος 1997 έπρεπε να μεταφερθούν στα λοιπά κράτη μέλη σύμφωνα με όσα είχαν

συμφωνηθεί κατά τη σύναψη της συμφωνίας ΕΟΧ. Ωστόσο, με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 390/97 χορηγήθηκαν στη Σουηδία 38 860 τόνοι, ήτοι ποσότητα μικρότερη κατά 1 139 τόνους από εκείνη που προκύπτει από την πράξη προσχωρήσεως.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 390/97 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1996, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων (ΤΑΚ) για το 1997 καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται, ΕΕ αριθ. 66 της 6. 3. 1997, σ. 1.

(²) ΕΕ αριθ. L 1 της 1. 1. 1995, σ. 1.

Διαγραφή της υποθέσεως C-40/95 (¹)

(97/C 212/46)

Με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 1997 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-40/95 (αίτηση του VAT and Duties Tribunal, London, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Conoco Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise.

(¹) ΕΕ αριθ. C 119 της 13. 5. 1995.

ΕΕ αριθ. C 31 της 3. 2. 1996.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1997

(97/C 212/47)

1. Σύσταση του πρώτου πενταμελούς τμήματος, του δεύτερου τμήματος και του δεύτερου πενταμελούς τμήματος — Τοποθέτηση δικαστών στα τμήματα

Κατόπιν του θανάτου του δικαστή Heinrich Kirschner, οι κυβερνήσεις των κρατών μελών, με απόφαση της 29ης Μαΐου 1997, διόρισαν τον Karl Joerg Pitting μέλος του Πρωτοδικείου. Εν συνεχεία το Πρωτοδικείο, κατά τη σύσκεψη της ολομέλειας της 5ης Ιουνίου 1997 αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού διαδικασίας, να τροποποιήσει τη σύσταση των τμημάτων, όπως αυτή είχε αποφασιστεί στις 12 Σεπτεμβρίου 1996 (¹).

Για την περίοδο από 11 Ιουνίου 1997 έως 20 Σεπτεμβρίου 1997, ο δικαστής Pitting τοποθετείται στο πρώτο πενταμελές τμήμα, στο δεύτερο τμήμα και στο δεύτερο πενταμελές τμήμα.

Αν ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου έχει ορίσει άλλο δικαστή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 32 παράγραφος 3 του κανονισμού διαδικασίας, για τη συμπλήρωση των τμημάτων αυτών σε αντικατάσταση του δικαστή Kirschner, για ορισμένη υπόθεση και, αν, πριν από τις 11 Ιουνίου 1997, περατώθηκε η έγγραφη διαδικασία και πραγματοποιήθηκε ή προσδιορίστηκε η συνεδρίαση στο πλαίσιο της προφορικής διαδικασίας, τα τμήματα αυτά θα συνεχίσουν να συνεδριάζουν με αυτή τη σύσταση για την προφορική διαδικασία, τη διάσκεψη και την έκδοση της αποφάσεως.

2. Ολομέλεια

Κατά τη σύσκεψη της ολομέλειας της 5ης Ιουνίου 1997, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 32 παράγραφος 1 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ότι, αν κατόπιν του διορισμού γενικού εισαγγελέα κατά το άρθρο 17 του κανονισμού διαδικασίας, προκύπτει άρτιος αριθμός δικαστών στην ολομέλεια του Πρωτοδικείου, η προκαθορισμένη σειρά, βάσει της οποίας ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου ορίζει εκ

περιτροπής τον δικαστή ο οποίος δεν θα μετάσχει στην εκδίκαση της υποθέσεως, είναι η αντίστροφη της σειράς κατά την οποία κατατάσσονται οι δικαστές σύμφωνα με την αρχαιότητά τους, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού διαδικασίας, εκτός αν ο δικαστής που θα οριζόταν κατ' αυτόν τον τρόπο είναι ο εισηγητής δικαστής. Στην περίπτωση αυτή ορίζεται αντί αυτού ο αμέσως προηγούμενος στην κατάταξη δικαστής.

(¹) ΕΕ αριθ. C 249 της 5. 10. 1996, σ. 10.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση T-273/94, N κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Καθήκον πίστεως — Υπόνοια τελέσεως πράξεων που αντιβαίνουν προς την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος — Έντιμη συνεργασία του υπαλλήλου στην έρευνα — Δεν υφίσταται — Πειθαρχική διαδικασία — Ανάκληση)

(97/C 212/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-273/94, N, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος υπό τον Xavier Magnée, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue Fort Rheinsheim, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia, Ana Maria Alves Vieira και Denis Waelbroeck), με την οποία ζητήθηκε, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1993, περί ανακλήσεως του προσφεύγοντος και, αφετέρου, η επιδίκαση αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, και την P. Lindh και τον J. D. Cooke, δικαστές· γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή
2. κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 275 της 1. 10. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση **T-59/96: Jean-Louis Burban κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου** (¹)

(Υπάλληλοι — Καθυστέρηση καταρτίσεως της εκθέσεως κρίσεως — Αγωγή αποζημιώσεως — Παραδεκτόν — Υπερ-οικονομική — Ζημία)

(97/C 212/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-59/96, Jean-Louis Burban, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Παρισιού, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Pierre Spitzer, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: Γιάννης Παντάλης, Francis Herbert και Daniel M. Tomasevic), που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων λόγω καθυστέρησης κατά την κατάρτιση των εκθέσεων κρίσεως του για τα έτη 1991-1992 και 1993-1994, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 28 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. υποχρεώνει το Κοινοβούλιο να καταβάλει στον ενάγοντα αποζημίωση ύψους 200 000 βελγικών φράγκων
2. καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 180 της 22. 6. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 29ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση **T-6/96: Θεμιστοκλής Κονταργύρης κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως** (¹)

(Υπάλληλοι — Απόρριψη υποψηφιότητας — Άρθρο 19, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου — Άρθρο 45 του ΚΥΚ — Αρμοδιότητα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου να λαμβάνει αποφάσεις περί απορρίψεως υποψηφιότητας και διοικητικής ενστάσεως — Ανακοίνωση κενής θέσεως — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Άρθρα 7 και 27 του ΚΥΚ — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Κατάχρηση εξουσίας)

(97/C 212/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-6/96, Θεμιστοκλής Κονταργύρης, πρώην υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,

κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την εταιρεία Fiduciaire Myson SARL, 1, rue de Cessange, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: Jean-Paul Jacqué και Denis Waelbroeck), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1995, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντος για την κατάληψη θέσεως του βαθμού A 1 στην γενική διεύθυνση οικονομική και κοινωνική συνοχή — Περιφερειακή πολιτική και κοινωνική πολιτική — Απασχόληση — Κοινωνικός διάλογος — Εκπαίδευση και νεότητα — Πολιτισμός — Οπτικοακουστικά μέσα (ΓΔ J) και της αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1995, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Μαΐου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή
2. κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 77 της 16. 3. 1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 3ης Ιουνίου 1997

στην υπόθεση **T-196/95, Η κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων** (¹)

(Υπάλληλοι — Αυτεπάγγελτη συνταξιοδότηση — Συγκρότηση και εργασίας επιτροπής αναπηρίας — Άρθρα 53 και 59 παράγραφος 2, ΚΥΚ — Κοινοποίηση της απόφασεως)

(97/C 212/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-196/95, Η, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη αρχικώς μεν από τους δικηγόρους Pierre-Paul van Gehuchten και Jacques Sambon, στη συνέχεια δε από τη Lucette Defalque, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Ana Maria Alves Vieira), που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της από 13 Σεπτεμβρίου 1994 γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας, της από 27 Σεπτεμβρίου 1994 αποφάσεως της Επιτροπής, περί αυτεπαγγέλτου συνταξιοδοτήσεως της προσφεύγουσας, και της από 27 Ιουνίου 1995 αποφάσεως της Επιτροπής, περί απορρίψεως της ενστάσεως την οποία είχε υποβάλει η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, πρόεδρο, C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 3 Ιουνίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη καθ' όσον ζητεί την ακύρωση αφενός μεν της από 27 Ιουνίου 1995 αποφάσεως, περί απορρίψεως της από 6 Απριλίου 1995 διοικητικής ενστάσεως, αφετέρου δε της από 13 Σεπτεμβρίου 1994 γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας·
2. απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά τα λοιπά·
3. κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 333 της 9. 12. 1995.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 12ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση T-561/93 (92): **Tiercé Ladbroke SA** κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Καθορισμός των δικαστικών εξόδων)

(97/C 212/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-561/93 (92), **Tiercé Ladbroke SA**, εδρεύουσα στις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους Jeremy Lever, QC, Christophen Vajda, barrister Αγγλίας και Ουαλλίας, και Stephen Kon, solicitor Λονδίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο Winandy et Err, 60, avenue Gaston Diderich, κατά *Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (εκπρόσωποι: Francisco Enrique González Díaz και Richard Lyal), υποστηριζομένης από το *Pari mutuel unifié belge*, που εδρεύει στις Βρυξέλλες και την *Société coopérative auxiliaire PMU belge*, που εδρεύει στις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενα από τον Thomas Delahaye, δικηγόρο στο Cour de cassation του Βελγίου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume, με αντικείμενο αίτηση περί καθορισμού των εξόδων που οφείλει να καταβάλει η προσφεύγουσα στις παρεμβαίνουσες κατόπιν της διατάξεως περί διαγραφής που εξέδωσε ο πρόεδρος του δευτέρου πενταμελούς τμήματος στις 6 Οκτωβρίου 1995, στην υπόθεση T-561/93, το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, πρόεδρο, και τους A. Καλογερόπουλο και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 12 Μαΐου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Καθορίζει σε 170 000 βελγικά φράγκα το συνολικό ποσό των εξόδων που οφείλει να καταβάλει η προσφεύγουσα στις παρεμβαίνουσες.

(¹) ΕΕ αριθ. C 334 της 9. 12. 1993.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Μαΐου 1997

στην υπόθεση T-175/96, **Georges Berthu** κατά *Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (¹)

(Οικονομική και νομισματική πολιτική — Πρόταση της Επιτροπής — Προσφυγή ακυρώσεως — Αντικατάσταση της ονομασίας Ecu που προβλέπεται στο άρθρο 109 Z της συνθήκης ΕΚ από την ονομασία ευρώ — Προδότης απαράδεκτο)

(97/C 212/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-175/96, **Georges Berthu**, βουλευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Alexandre Varaut, δικηγόρο Παρισιού, κατά *Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (εκπρόσωπος: Ulrich Wölker), με αντικείμενο την ακύρωση της «αποφάσεως» της Επιτροπής που περιέχεται σε πρόταση κανονισμού, υποβληθείσα στο Συμβούλιο στις 16 Οκτωβρίου 1996, «σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την καθιέρωση του ευρώ» [(COM(96) 499 τελικό], το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Καλογερόπουλο και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 15 Μαΐου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. απορρίπτει την προσφυγή ως προδότης απαράδεκτη·
2. καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 9 της 11. 1. 1997.

Προσφυγή της εταιρείας Starway SA κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997

(Υπόθεση T-80/97)

(97/C 212/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρεία **Starway SA**, με έδρα το Luynes (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους Jean-François Bellis και Philippe de Baere, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Freddy Brausch, 11, rue Goethe, άσκησε στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 71/97 του Συμβουλίου, καθ' ο μέτρο έχει εφαρμογή στην προσφεύγουσα,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα συναρμολογεί ποδήλατα στη Γαλλία, επί των οποίων θέτει το δικό της σήμα «Starway» ή το σήμα των

πελατών της εφόσον πραγματοποιεί τη συναρμολόγηση για λογαριασμό τους.

Με την παρούσα προσφυγή ζητείται η ακύρωση του άρθρου 2 του κανονισμού του Συμβουλίου (ΕΚ) αριθ. 71/97, ο οποίος επεξέτεινε τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2474/93 επί των εισαγωγών ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ουσιαστών εξαρτημάτων των ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, καθ' ο μέτρο ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή στις εισαγωγές που πραγματοποιεί η προσφεύγουσα.

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού 384/96, στο μέτρο που επεξέτεινε στις εισαγωγές εξαρτημάτων ποδηλάτων τον δασμό αντιντάμπινγκ που ίσχυε για τις εισαγωγές ποδηλάτων, μολονότι δεν επληρούντο οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 παράγραφος 2 και, ειδικότερα, το σημείο β) της εν λόγω παραγράφου. Το Συμβούλιο κατέληξε στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι τα εξαρτήματα ποδηλάτων καταγωγής Κίνας, που εισήγαγε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, αντιπροσώπευαν ποσοστό μεγαλύτερο του 60 % της συνολικής αξίας των εξαρτημάτων του συναρμολογημένου προϊόντος.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν έχει προσήκουσα αιτιολογία, κατά παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης ΕΚ, στο μέτρο που οι λόγοι που προβάλλονται για να δικαιολογηθεί η επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές εξαρτημάτων ποδηλάτων που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα δεν έχουν καμία λογική σχέση με το συμπέρασμα το οποίο υποτίθεται ότι στηρίζουν.

Προσφυγή της Eliane De Bruyne κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997

(Υπόθεση T-115/97)

(97/C 212/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Eliane De Bruyne, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, άσκησε στις 16 Απριλίου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1996, περί απορρίψης της αιτήσεως της προσφεύγουσας να εξετάσει η Επιτροπή το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- εφόσον χρειάζεται, να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα αντιστοιχούν σε αυτά που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-16/97⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

Προσφυγή του Eugène Kimman κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997

(Υπόθεση T-116/97)

(97/C 212/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Eugène Kimman, κάτοικος Ρίγας (Λεττονία), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 16 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1996, περί απορρίψης της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εξετάσει η Επιτροπή το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- εφόσον χρειάζεται, να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα αντιστοιχούν σε αυτά που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-16/97⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

Προσφυγή του Lars Bösche κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 1997

(Υπόθεση T-128/97)

(97/C 212/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Lars Bösche, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, άσκησε στις 22 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Κοινοβουλίου περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό LA 4, για την περίοδο προαγωγών 1996,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος βαθμού LA 5, βάλλει κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ περί μη προαγωγής του στον βαθμό LA 4 για την περίοδο 1996. Υποστηρίζει ότι η ΑΔΑ δεν παρέθεσε καμία εξήγηση για να δικαιολογήσει την άρνησή της να τον προαγάγει, μολονότι η συμβουλευτική επιτροπή προαγωγών τον είχε προτείνει ήδη από την περίοδο προαγωγών 1995. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω παντελούς ελλείψεως αιτιολογίας.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι η ΑΔΑ είτε δεν προέβη στη συγκριτική εξέταση των ικανοτήτων του προσφεύγοντος και των λοιπών υπαλλήλων που ήσαν προαγόμενοι στον βαθμό LA 4 είτε προέβη στην εξέταση αυτή χωρίς να λάβει υπόψη τις εκθέσεις βαθμολογίας του και χωρίς να αναζητήσει τα σχετικά με τις ικανότητές του στοιχεία που θα μπορούσαν να αντισταθμίσουν την «πλασματική έλλειψη» τους. Επομένως, η ΑΔΑ, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, παρέβη το άρθρο 45 του ΚΥΚ, υπέπεσε σε προδήλη πλάνη εκτίμησης, και παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των προαγόμενων υπαλλήλων.

Προσφυγή της Carmen Gómez de Enterria κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 1997

(Υπόθεση T-131/97)

(97/C 212/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Carmen Gómez de Enterria, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον Eric Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, άσκησε στις 23 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που έλαβε το γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και της 16ης Ιουλίου 1996 (PE 251.357/BUR), ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή,
- κατ' εφαρμογήν της εκδοθησομένης αποφάσεως, να επιβάλει στην ΑΔΑ, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης της Ρώμης, την υποχρέωση να αποκαταστήσει την προσφεύγουσα σε όλα τα δικαιώματά της, μερμινώντας ιδίως ώστε η προσφεύγουσα να επανέλθει στη θέση από την οποία απομακρύνθηκε και μάλιστα στον βαθμό της και να της καταβληθούν οι δεδουλευμένοι μισθοί που της οφείλονται ενδεχομένως από την πραγματική ημερομηνία της απομακρύνσεώς της από τη θέση της έως την επαναφορά της σε αυτήν, νομιμοτόκως προς 8 % ετησίως,

- να ακυρώσει, καθόσον είναι αναγκαίο, το έγγραφο του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Klaus Hänsch, της 9ης Οκτωβρίου 1996, με το οποίο της γνωστοποιήθηκε η προαναφερθείσα απόφαση που είχε λάβει το γραφείο,
- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι το Πρωτοδικείο ακύρωσε μια απόφαση που είχε λάβει το Κοινοβούλιο το 1994, περί απομακρύνσεώς της από τη θέση της⁽¹⁾. Συνεπεία της αποφάσεως αυτής, το Κοινοβούλιο εξέδωσε μια νέα απόφαση, με την οποία, αφενός, «επιβεβαιώνει» την απόφασή του του 1994 περί απομακρύνσεως της προσφεύγουσας από τη θέση της και, αφετέρου, αποφασίζει να απορρίψει την υποψηφιότητά της για τις θέσεις του γενικού διευθυντή στη ΓΔ Ι και του ειδικού συμβούλου στο Epicentre των Βρυξελλών.

Η προσφεύγουσα θεωρεί, πρώτον, ότι το καθού δεν συνήγαγε όλες τις αναγκαίες έννομες συνέπειες από την απόφαση του Πρωτοδικείου, αφού, συνεπεία της ακυρώσεως, η παράνομη απόφαση περί απομακρύνσεώς της από τη θέση της, η οποία ελήφθη το 1994, θεωρείται αναδρομικά ότι ουδέποτε υπήρξε. Επομένως, η προσφεύγουσα θα έπρεπε να είχε κατ' ανάγκη επαναφερθεί στην κατάσταση στην οποία βρισκόταν κατά τον χρόνο λήψεως της ακυρωθείσας αποφάσεως, το δε Κοινοβούλιο δεν θα μπορούσε να είχε στηριχθεί στην ακυρωθείσα απόφαση για να εκδώσει την απόφαση που προσβάλλεται στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως.

Συνεπώς, η προσφεύγουσα προβάλλει την παραβίαση του άρθρου 176 της συνθήκης ΕΚ καθώς και της γενικής αρχής περί της ισχύος δεδικασμένου που έχει μια δικαστική απόφαση.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης την παράβαση των άρθρων 25 δεύτερο εδάφιο και 50 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθόσον η επίδικη απόφαση δεν προσδιορίζει με βεβαιότητα και σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους αποφασίστηκε η απομάκρυνσή της από τη θέση της ούτε αποδεικνύει το συμφέρον της υπηρεσίας το οποίο καθιστά δυνατή την εφαρμογή του άρθρου 50 του ΚΥΚ.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η απόφαση ελήφθη χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία να υπερασπίσει λυσιτελώς τα συμφέροντά της, αφού η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (εν προκειμένω, το γραφείο του Κοινοβουλίου) δεν έλαβε γνώση των παρατηρήσεων που αυτή είχε υποβάλει σε σχέση με το επίδικο ζήτημα, γεγονός το οποίο συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε καθ' υπέρβαση και κατά κατάχρηση εξουσίας, στο μέτρο που ελήφθη για λόγους διαφορετικούς από το συμφέρον της υπηρεσίας, το οποίο αναφέρεται στο άρθρο 40 του ΚΥΚ, και υπό συνθήκες υπό τις οποίες δεν υφίστανται νόμιμοι λόγοι οι οποίοι να τη δικαιολογούν. Η προσφεύγουσα συνάγει από τούτο ότι το καθού χρησιμοποίησε την εξουσία του για σκοπούς άλλους από αυτούς για τους οποίους του έχει παρασχεθεί η εξουσία αυτή.

Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το καθού δεν τήρησε την υποχρέωσή του να λαμβάνει τις αποφάσεις που αφορούν την προσωπική κατάσταση των υπαλλήλων εντός εύλογης

προθεσμίας. Συναφώς, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η απόφαση που έλαβε το γραφείο κατά τη συνεδρίασή του, της 15ης και της 16ης Ιουλίου 1996, της γνωστοποιήθηκε μόλις στις 9 Οκτωβρίου 1996, αφού αυτή είχε προηγουμένως υποβάλει σχετικά αιτήματα προς τη διοίκηση. Επομένως, επί τρεις περίπου μήνες, η προσφεύγουσα διατελούσε εν αγνοία της καταστάσεώς της, οποία ήταν, ωστόσο, ιδιαίτερος επισφαλής. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά αυτή είναι απαράδεκτη και ότι της προξένησε όχι μόνον περιοριστική ζημία, αλλά και ηθική βλάβη.

(¹) Απόφαση της 14ης Μαΐου 1996 στην υπόθεση T-82/95 (ΕΕ αριθ. C 180 της 22. 6. 1996, σ. 28).

Προσφυγή του Bernard Yasse κατά της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων που ασκήθηκε στις 29 Απριλίου 1997

(Υπόθεση T-141/97)

(97/C 212/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Bernard Yasse, κάτοκος Fauvillers (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Pascale Delvaux de Fenffe και Pierre Paul Van Gehuchten, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Schouweiler (Λουξεμβούργο) τον Michel Hautem, 90, route de Longwy, άσκησε στις 29 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή-αγωγή κατά της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων.

Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που έλαβε στις 31 Ιανουαρίου 1997 η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων,
- να διατάξει κατά συνέπεια την επανένταξη του προσφεύγοντος-ενάγοντος στα καθήκοντά του,
- να υποχρεώσει την Τράπεζα να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα:
 - σε περίπτωση επανεντάξεως, ποσό 2 666 466 βελγικών φράγκων καθοριζόμενο προσωρινώς υπό την επιφύλαξη τελικού καθορισμού κατά τη διάρκεια της δίκης και συνιστάμενο στις μη καταβληθείσες αποδοχές που θα ελάμβανε ο προσφεύγων-ενάγων, πλέον ποσού 1 000 000 βελγικών φράγκων για αποκατάσταση της ηθικής βλάβης και της υλικής ζημίας,
 - σε περίπτωση αδυναμίας επανεντάξεως:
 - το ποσό του 1 390 150 βελγικών φράγκων, που αντιστοιχεί στον συνήθη διακανονισμό με καταβολή αποζημιώσεως σε περίπτωση κανονικής απολύσεως,
 - το ποσό των 35 986 625 βελγικών φράγκων, υπό την επιφύλαξη τελικού καθορισμού ή ακριβέστερου προσδιορισμού κατά τη διάρκεια της δίκης,
 - το ποσό των 2 500 000 βελγικών φράγκων, που συνίσταται στην αποζημίωση για την απώλεια των προνομιακών επιτοκίων με τα οποία χορηγούνταν τα ενυπόθηκα δάνεια για κατασκευή οικίας,
 - το ποσό του 1 000 000 βελγικών φράγκων, συνιστάμενο στην προσβολή της επαγγελματικής υπολήψεως,
- να υποχρεώσει την Τράπεζα να καταβάλει το ποσό των 300 000 βελγικών φράγκων στον προσφεύγοντα-ενάγοντα ενεργώντας υπό την ιδιότητα του εκ του νόμου

ασκούντος την επιμέλεια του προσώπου και τη διαχείριση της περιουσίας του ανήλικου τέκνου του,

- να καταδικάσει την ΕΤΕ στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια με εκείνα που προβάλλονται στην υπόθεση T-140/97.

Προσφυγή των Natural Van Dam AG και Danser Container Line BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Μαΐου 1997

(Υπόθεση T-155/97)

(97/C 212/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η Natural Van Dam AG, εταιρεία ελβετικού δικαίου, και η Danser Container Line BV, εκπροσωπούμενες από τον J. Van Dam, δικηγόρο Ρότερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο F. Entringer, 34 A, Rue Philippe II, άσκησαν στις 7 Μαΐου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- αφενός, να ακυρώσει την απόφαση SG(97) D/1862 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 7ης Μαρτίου 1997, με την οποία αποφασίστηκε να μη χορηγηθεί στις προσφεύγουσες η απαλλαγή που ζητήθηκε βάσει του άρθρου 8 παράγραφος 3 στοιχείο γ) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1101/89 του Συμβουλίου(¹), και, αφετέρου, να χορηγήσει τη ζητηθείσα απαλλαγή,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες εκμεταλλεύονται πλοία container που εκτελούν τακτικά δρομολόγια στον Ρήνο. Μελετούν τη ναυπήγηση τριών ειδικών πλοίων προοριζομένων ιδίως για τη μεταφορά ορισμένων επικίνδυνων ουσιών, σχετικά με τα οποία ζήτησαν από την Επιτροπή να μην υπαχθούν στην απαγόρευση του άρθρου 8 παράγραφος 1 του ανωτέρω κανονισμού.

Θεωρούν ότι η αίτησή τους απορρίφθηκε σε αντίθεση με τον στόχο του κανονισμού, ο οποίος δεν σκοπεί να εμποδίσει την εσωτερική ναυσιπλοία στην προσέλευση νέων προϊόντων. Οι προσφεύγουσες προσάπτουν ακόμη στην Επιτροπή εσφαλμένη και ανεπαρκή εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και πλημμελή αιτιολόγηση της αποφάσεώς της.

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1101/89 του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 1989, σχετικά με τη διαρθρωτική εξυγίανση της εσωτερικής ναυσιπλοίας (ΕΕ αριθ. L 116 της 28. 4. 1989, σ. 25).

Προσφυγή του Luis Manuel Chaves Fonseca Ferrão κατά του γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, που ασκήθηκε στις 21 Μαΐου 1997

(Υπόθεση T-159/97)

(97/C 212/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Luis Manuel Chaves Fonseca Ferrão, κάτοικος Alicante (Ισπανία), εκπροσωπούμενος από τον Roland Assa, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του ανωτέρω δικηγόρου, 1, rue Jean-Pierre Brasseur, άσκησε στις 21 Μαΐου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ελέγξει, βάσει των άρθρων 179 της συνθήκης και 91 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τη νομιμότητα της αποφάσεως ADM-97-3 του προέδρου του γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, της 21ης Φεβρουαρίου 1997, και ειδικά του άρθρου 2 της αποφάσεως αυτής,
- να ακυρώσει την ανωτέρω απόφαση, και ειδικά το άρθρο της 2, στο μέτρο που καθιερώνει διττή σχέση ιεραρχικής εξαρτήσεως μεταξύ των μελών και των προέδρων των τμημάτων προσφυγών και μεταξύ αυτών και του αντιπροέδρου για τις νομικές υποθέσεις του γραφείου,
- να καταδικάσει το γραφείο εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, μέλος του πρώτου τμήματος προσφυγών του γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), βάλλει κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως υποστηρίζοντας ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 της βαλλομένης αποφάσεως ιεραρχική εξάρτηση των μελών των τμημάτων προσφυγών από τον αντιπρόεδρο για τις νομικές υποθέσεις δεν συμβιβάζεται με το καθεστώς ανεξαρτησίας που προκύπτει για τα μέλη από το άρθρο 131 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: ΚΚΣ)⁽¹⁾. Η ανωτέρω σχέση εξαρτήσεως μεταξύ των μελών και των προέδρων των τμημάτων προσφυγών και μεταξύ αυτών και του αντιπροέδρου για τις νομικές υποθέσεις επηρεάζει την απορρέουσα από την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων κέντρων αποφάσεων του οργάνου εσωτερική ισορροπία στο όργανο.

Κατά συνέπεια, η βαλλόμενη απόφαση φέρει το στίγμα της παραβάσεως του ΚΚΣ, ειδικά δε των άρθρων του 112 και 131, των κανόνων που θεσπίστηκαν σε εκτέλεσή του, καθώς και των εφαρμοστέων εν προκειμένω γενικών αρχών του δικαίου.

Επί πλέον, το άρθρο 119 του ΚΚΣ δεν απονέμει στον πρόεδρο του γραφείου αρμοδιότητα να μεταβάλλει το καθεστώς των μελών των τμημάτων προσφυγών κατά τρόπο αντίθετο προς την ανεξαρτησία και συλλογικότητά τους. Λαμβάνοντας τη βαλλόμενη απόφαση χωρίς να διαβουλευθεί με τα μέλη του

τμήματος και χορηγώντας μόνο τρεις ημέρες για την υποβολή σχολίων, ο πρόεδρος του γραφείου δεν τήρησε τους ουσιώδεις τύπους που έπρεπε να τηρηθούν πριν θεσπιστεί το μέτρο αυτό.

Τέλος, η πρακτική αποτελεσματικότητα της βαλλομένης αποφάσεως, από την οποία αποτελεσματικότητα εξαρτάται η άσκηση των αρμοδιοτήτων που απονέμει το άρθρο 119 παράγραφος 2 στοιχείο α) του ΚΚΣ, δεν δικαιολογήθηκε όσον αφορά την ιεραρχική εξάρτηση των μελών από τους προέδρους των τμημάτων προσφυγών και αυτών από τον αντιπρόεδρο για τις νομικές υποθέσεις του γραφείου, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα να φέρει η ανωτέρω απόφαση το στίγμα της παραβάσεως ουσιώδους τύπου λόγω ελλείψεως αιτιολογίας.

(¹) ΕΕ αριθ. L 11 της 14. 1. 1994, σ. 1.

Προσφυγή-αγωγή των Ολλανδικών Αντιλλών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997

(Υπόθεση T-163/97)

(97/C 212/62)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Οι Ολλανδικές Αντίλλες, εκπροσωπούμενες από τους P. V. F. Bos και M. M. Slotboom, δικηγόρους Ρότερνταμ αντιστοίχως, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του δικηγόρου Loesch και Wolter, 11, rue Goethe, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Μαΐου 1997 προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Το προσφεύγον-ενάγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1. να ακυρώσει τον κανονισμό 764/97 της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφάλισης για το ρύζι καταγωγής υπερπόντιων χωρών και εδαφών (ΥΧΕ)⁽¹⁾,
2. να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει αποζημίωση που θα καθορίσει κατά δίκαιη κρίση το Πρωτοδικείο, εντόκως από σήμερα (22 Μαΐου 1997) και μέχρι πλήρους εξοφλήσεως,
3. να καταδικάσει την Επιτροπή, το Συμβούλιο, την Κοινότητα, αντιστοίχως, στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Παράβαση της συνθήκης ή οποιασδήποτε ρυθμίσεως προς εκτέλεση της συνθήκης ή/και παραβίαση γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, ειδικότερα:

1. κατάχρηση εξουσίας: η Επιτροπή χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του άρθρου 109 της αποφάσεως για τις ΥΧΕ εξουσίες της προκειμένου να αποφύγει την εφαρμογή της προβλεπόμενης από την εν λόγω απόφαση διαδικασίας αναθεωρήσεως (άρθρο 240 της αποφάσεως για τις ΥΧΕ σε συνδιασμό με το άρθρο 136 της συνθήκης ΕΚ).

2. παραβίαση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου: τα μέτρα διασφάλισης δεν είναι τόσο σαφή και συγκεκριμένα ώστε οι ιδιώτες να μπορούν να γνωρίζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους·
3. παράβαση του άρθρου 133 παράγραφος 1 της συνθήκης: προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ εμπίπτουν ομοίως στην πλήρη κατάργηση δασμών και επιβαρύνσεων ισοδύναμου αποτελέσματος·
4. παράβαση των άρθρων 132 παράγραφος 1 και 134 της συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 102 της αποφάσεως για τις ΥΧΕ·
5. παράβαση του άρθρου 7 παράγραφος 5 της συμφωνίας για τα μέτρα διασφάλισης (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου) καθώς και του άρθρου 228 παράγραφος 7 της συνθήκης ΕΚ·
6. παράβαση του άρθρου 109 παράγραφος 1 της αποφάσεως για τις ΥΧΕ·
7. παράβαση του άρθρου 109 παράγραφος 2 της αποφάσεως για τις ΥΧΕ·
8. παράβαση ουσιάδους τύπου: παράβαση του εσωτερικού κανονισμού της συμβουλευτικής επιτροπής για τα μέτρα διασφάλισης-ΥΧΕ·
9. παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης ΕΚ.

(¹) ΕΕ αριθ. L 112 της 29. 4. 1997, σ. 3.

Προσφυγή των *Silvio Busacca κ.πλ. κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου, που ασκήθηκε στις 26 Μαΐου 1997*

(Υπόθεση T-164/97)

(97/C 212/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι *Silvio Busacca*, κάτοικος Λουξεμβούργου, *Carlo Degli Abbatì*, κάτοικος Λουξεμβούργου, *Pamela Rattigan*, κάτοικος Mamer (Λουξεμβούργο), *Gisela Tremont*, κάτοικος *Schrassig* (Λουξεμβούργο) και *Cécile Vandam*, κάτοικος *Bousval* (Βέλγιο), εκπροσωπούμενοι από τους *Georges Vandersanden* και *Laure Levi*, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας *Fiduciaire Myson SARL*, 30, rue de Cessange, άσκησαν στις 26 Μαΐου 1997 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη ληφθείσα, για κάθε έναν από τους προσφεύγοντες, στις 16 Σεπτεμβρίου 1996, απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ) περί απορρίψεως των αιτήσεών τους, που υποβλήθηκαν αντιστοίχως στις 22 Αυγούστου 1996, 29 Αυγούστου 1996, 22 Αυγούστου 1996, 23 Αυγούστου 1996 και 28 Αυγούστου 1996, και, εφόσον χρειάζεται, να ακυρώσει τη ληφθείσα, για κάθε έναν από τους προσφεύγοντες, στις 28 Φεβρουαρίου 1997 ρητή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως,

- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες, υπάλληλοι του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εναντιώνονται στο γεγονός ότι το καθεστώς οριστικής εξόδου, που καθιέρωσε ο κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95 (¹), κατόπιν της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για να διευκολύνει την πρόσβαση στην ευρωπαϊκή δημοσιού-παλληλία υπηκόων των τριών αυτών νέων κρατών μελών, αφορά στην ουσία μόνον τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Προς στήριξη των ισχυρισμών τους, προβάλλουν την έλλειψη νομιμότητας του προαναφερθέντος κανονισμού. Κατά την άποψή τους, ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε:

- κατά παράβαση του άρθρου 24 της συνθήκης της 8ης Απριλίου 1965 περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και της αρχής του ενιαίου της κοινοτικής δημοσιούπαλληλίας, η οποία αρχή καθιερώνεται από το άρθρο Γ της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση,
- κατά παραγνώριση της κατ' άρθρο 190 της συνθήκης υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, της κατ' άρθρο 10 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επιταγής περί διαβουλεύσεως με την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθώς και της κοινοτικής νομοθετικής διαδικασίας. Συναφώς, οι προσφεύγοντες επισημειώνουν ότι, με βάση το άρθρο 24 της συνθήκης συγχωνεύσεως, ο εν λόγω κανονισμός έπρεπε να εκδοθεί από το Συμβούλιο με ειδική πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής. Εντούτοις, δυνάμει του άρθρου 189 Α της συνθήκης, το Συμβούλιο μόνο με ομοφωνία μπορεί να θεσπίσει πράξη που τροποποιεί πρόταση της Επιτροπής. Πέραν του ότι το κείμενο που υιοθετήθηκε τελικά διαφέρει σημαντικά από την υποβληθείσα στα κοινοτικά όργανα προς διαβούλευση με αυτά πρόταση, το Συμβούλιο υιοθέτησε με ειδική πλειοψηφία το κείμενο αυτό, ενώ συγχρόνως, στο εγκριτικό του κείμενο αναφέρθηκε στην αρχική πρόταση της Επιτροπής,
- κατά παράβαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων ή της ισότητας. Επί του σημείου αυτού, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, λόγω του ανωτέρω κανονισμού, οι υπάλληλοι που υπηρετούν σε άλλο κοινοτικό όργανο εκτός από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τυγχάνουν, τόσο στην πράξη όσο και από νομικής απόψεως, μεταχειρίσεως γενεσιουργού δυσμενών διακρίσεων σε σχέση με τους υπαλλήλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Οι διακρίσεις αυτές καθίστανται ακόμη περισσότερο κατάφωρες όταν υπογραμμίζεται ότι, για να υπαχθεί κάποιος από τους προσφεύγοντες στις ευεργετικές διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95, είναι αρκετό να μεταταχθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Τέλος, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι κανονισμός που φέρει το στίγμα όλων των ελαττωμάτων που επισημάνθηκαν ανω-

τέρω δεν μπορεί να έχει εκδοθεί για να επιτευχθούν οι σκοποί για τους οποίους ο κοινοτικός νομοθέτης εμπιστεύθηκε τις σχετικές αρμοδιότητες στο Συμβούλιο. Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω λόγοι ελλείψεως νομιμότητας αποτελούν, άλλο τόσο, ενδείξεις ως προς την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 2688/95, του Συμβουλίου της 17ης Νοεμβρίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική έξοδο από την υπηρεσία υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ αριθ. L 280 της 23. 11. 1995, σ. 1).

Διαγραφή της υποθέσεως T-99/96 (¹)

(97/C 212/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 13ης Μαΐου 1997, ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-99/96, Franz Erpe κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 269 της 14. 9. 1996.